

2015 MÜLTECİ KRİZİ SONRASI EGE DENİZİ'NDE GÖÇÜN GÜVENLİKLEŞTİRİLMESİ: YUNANİSTAN'IN ULUSAL GÖÇ VE ULUSAL ENTEGRE POLİTİKALARI

Can KIZILKAN*

Öz

2015 yılının Mart ayında doruğa ulaşan ve halen devam eden Suriye meselesi, Avrupa ülkelerine mülteci akışına neden olmuş- bu da mevcut olan Avrupa göç krizini şiddetlendirmiştir. Bu göç sorununda Yunanistan'ın ulusal göç politikasının güvenlikleştirilme perspektifiyle eski politikalarına nazaran değişime uğradığı görülmektedir. Yunanistan, Ege Denizi'nden gelen göç akınına karşı farklı göç ve entegrasyon politikası belirlemektedir. Yunanistan tarafından krizin yönetilmesi için uygulanan kamp noktaları, göçmen kayıtları, sınır kontrolü ve Meriç bölgesine çit inşası gibi önlemler, mülteci akışlarını hızlı bir şekilde ele alma girişimi olarak görülmektedir. Çalışmanın temel sorusu; 2015 yılı sonrası mülteci krizi ile Yunanistan'ın göç ve entegrasyon politikaları değişime uğramış mıdır? Yunanistan'ın son dönem ulusal entegrasyonu nedir? Yunanistan'ın son dönem ulusal göç politikası nedir? Yunanistan'ın göç ve güvenlik bağlamında yeni (2020'den itibaren) Ulusal Entegrasyon Politikası nedir? Çalışmada kavramsal çerçevede Yunanca kaynakça ile güvenlik ve göç, mülteci vb. kavramları tanımlanacak, kuramsal çerçevede Kopenhag Okulu'nun öngördüğü güvenlikleştirme yaklaşımına değinilecektir. Göçe dayalı güvenlikleştirme yaklaşımında Yunanistan'ın Göç ve Mülteci olgusu ele alınacaktır. Çalışma bağlamında önemle vurgulanacak temel husus Yunanistan'ın göç terimini güvenliklestirmesiyle ulusal göç ve entegrasyon politikalarının değişime uğradığıdır. Öte yandan, Yunanistan, ulusal sınırlarını ve ulusal güvenliğini Avrupa Birliği ile entegre etmek arzusunda Avrupalılaşıma bağlamında göç politikalarını revize ettiği çalışmada ele alınan önemli konulardan biridir. Bu çalışmada Ege Denizi üzerinden gelen göçlerin Yunanistan'daki ilk duraklarında yaşananlar özellikle Midilli adası, yani Moria Kampı ve Yunanistan'ın 2015 yılı mülteci krizi sonrası göç politikası üzerine güvenlikleştirme algısının açıklanması amaçlanmaktadır. Çalışmanın amacı, yetkili makamlara Yunanistan'ın son dönem göç algısını güvenlikleştirme çerçevesinde incelenen araştırma ile gösterebilmektir.

Makalenin Türü: Araştırma Makalesi

Anahtar Kelimeler: Ege Denizi, Göç, Uluslararası Göç, Güvenlikleştirme, Yunanistan.

JEL Kodlar: F22- F52

Yazarın Notu: Bu çalışma bilimsel araştırma ve etik kurallarına uygun olarak hazırlanmıştır. Bu çalışmada etik kurul izni veya yasal/özel izin gerektirecek bir içerik bulunmamaktadır. Çalışma ile ilgili herhangi bir çıkar çatışmasının bulunmadığı SAVSAD Savunma ve Savaş Araştırmaları Dergisine yazar imzası ile beyan edilmiştir.

*Öğr. Gör., MSÜ Kara Harp Okulu Yab. Diller Bölümü, ckizilkan@kho.msu.edu.tr, cankizilkann@gmail.com, ORCID: 0000-0002-5137-2627

Geliş Tarihi/Arrived:20.03.2022

Kabul Tarihi/Accepted: 23.11.2023

Securizing Immigration in The Aegean Sea After the 2015 Refugee Crisis: Greece's National Migration and National Integrated Policies

Abstract

The ongoing Syrian issue, which culminated in March 2015 and still continues, has led to an influx of refugees into European countries – exacerbating the current European migration crisis. In this immigration problem, it is seen that Greece's national immigration policy has changed compared to its previous policies with the perspective of securitization. Greece determines a different immigration and integration policy against the influx of immigration from the Aegean Sea. Measures implemented by Greece to manage the crisis, such as camp points, immigration registration, border control and fence construction in the Evros region, are seen as an attempt to quickly address refugee flows. The main question of the study; Have Greece's immigration and integration policies changed with the refugee crisis after 2015? What is the recent national integration of Greece? What is Greece's recent national immigration policy? What is Greece's new (from 2020) National Integration Policy in the context of migration and security? In the study, in the conceptual framework, security and migration, refugee etc. with Greek bibliography concepts will be defined, and the securitization approach envisaged by the Copenhagen School will be mentioned in the theoretical framework. In the immigration-based securitization approach, Greece's Immigration and Refugee phenomenon will be discussed. The main point to be emphasized in the context of the study is that the national migration and integration policies have changed with the securitization of the term migration by Greece. On the other hand, it is one of the important issues discussed in the study that Greece revised its immigration policies in the context of Europeanization in its desire to integrate its national borders and national security with the European Union. In this study, it is aimed to explain the perception of securitization on the migration policy of Lesbos, Moria Camp, and Greece's migration policy after the 2015 refugee crisis, which happened at the first stops of the migrations coming from the Aegean Sea in Greece. The aim of the study is to show the authorities the recent migration perception of Greece with the research examined within the framework of securitization.

Type of Article: Research Article

Keywords: Aegean Sea, Migration, International Migration, Securitization, Greece

JEL Codes: F22- F52

Author's Note: This study was prepared in compliance with the scientific search and publication ethics. There is no content necessitating any permission from Ethical Board or any legal/special permission in this study. I, as the author of the article, signed my declaration certifying that there was no conflict of interest within the article preparation process.

GİRİŞ

İnsan hareketliliği, bireysel, toplumsal, ulusal, bölgesel ve de uluslararası güvenlik için önemli yansımaları olmuştur. Göç etmeye zorlanmış mülteciler, insan güvenliği ve toplumsal güvenlik adına belirli kalıpları oluşturmuştur. Bu bağlamda en çok görülen kavram ise ulusal entegre politikaları ve göç politikaları arayışı olmuştur.

Güvenliğin evrimi ile göçün bağlantısı literatürde yoğun bir şekilde tartışılmaktadır. Bununla birlikte güvenlik ve göç arasındaki bağlantıların, kuramsal yapıdaki ‘güvenlikleştirme’ araç edindiği ve bunların arkasındaki mantığı araştırmak dolayısıyla karşılaştırma için zemin sağlamak adına çalışmalarda ele alınmıştır. Güvenliğin teorik ve analitik çerçevesinde göç gibi kavramların acil eylem gerektiren varoluşsal bir tehdit olarak sunulduğu ve kitlelere sunulduğu ortaya çıkmaktadır.

Esasen kavram olarak “göç” insanlık tarihinin birçok kapılarının açılmasına ve kapanmasına neden olmuş, yüzyıllardır süre gelen insanoğlunun mecburi görülebilecek bir hayat tarzı haline gelmiştir. Yaşamsal içgüdüleri insan topluluğuna önce barınma ardından beslenme devamında ise güven olgusunu aşmıştır (Loescher, 1993, s. 28). Bunlardan birinin eksik olmasıyla insan ve insan toplulukları yeni yerler arayışına girmiş ve göç hareketlilikleri tarihteki yerini almıştır. Günümüzün de en çok karşılaşılan kavramı haline gelmiştir.

Öte yandan, bu insan hareketlerinin, mülteci akışlarının istatistiksel analizleri iç savaşların, siyasi huzursuzluğun ve rejim değişikliğinin kilit faktörleri olduğunu da göstermektedir. Bu noktada göç kavramı güvenlik ile bağlantı kurulmaya çalışılmıştır. Bununla birlikte, bazı yazarlar eserlerinde mülteci akınlarının ve nüfus hareketlerinin hem devletlerarasında hem de devletlerin içinde çatışmaların artmasına katkıda bulunabileceğini vurgulamaktadır (Teitelbaum, 1984, s. 432). Günümüz coğrafyasında ülkeler kendi sınırlarını korumak adına uluslararası örgütlere girmiş, işbirlikleri yapmış yeri geldiğinde komşu ülkelerle sınır koruma anlaşmaları imzalamışlardır. Avrupa’daki bu oluşumlardan en önemlisi olarak Avrupa Birliği Jandarma, Sahil Güvenlik kurumu olmuş ve Güvenlik Kolluk Kuvvetleri adına Avrupa Birliği sınırlarını korumayı amaçlayan Frontex yapısı kurulmuştur (<https://www.unhcr.org>, 2021). Bu yapısal oluşum yine de insan hareketliliğini engelleyemez olmuş ve ülkeler anlaşmalara gitmiştir. Yunanistan göç olgusunda güvenlikleştirme sürecini belirli sembolik eylemler ile acil karşılanması gereken güvenlik tehdidi olarak söz edimini ortaya çıkarmıştır. En sembolik olanı Meriç bölgesine 2010 yılında inşası başlanan çit olmuştur. Devamında ise Yunanistan, Türkiye ile Geri Dönüş Anlaşması yapmıştır. Anlaşma metninde aslında sadece Suriyeliler olacağı kararlaştırılmış, ancak Afrikalı insanlarda bu geri dönüş kabilesi içerisindeki topluluklar arasında yer almışlardır (<https://www.tovima.gr>, 2016). Yunan hükümeti göçün araçsallaştırılarak güvenlik meselesi olarak algılanmaktadır.

Bu çalışmada Ege Denizi çerçevesinde göç akışının durumuna Kopenhag Okulu güvenlikleştirme yaklaşımı bakış açısından ele alınırken Ege Adalarının özellikle Midilli Adasının göç durumundaki önemi ve konumu, Yunanistan'daki "Moria ve Kara Tepe" mülteci kampları da ele alınmıştır. Öte yandan çalışmada elde edilen Yunanistan Sivil Toplum Kuruluşlarının Moria Göçmen Raporundan ifadeler ve önemli hususlara da yer verilmiş ve analizi yapılmıştır. Güvenlikleştirme süreciyle bağlantılı olarak da kuramsal çerçevede Kopenhag Okulu Güvenlikleştirme yaklaşımından söz edilmiştir.

Diğer bir taraftan, Yunanistan'ı göç ve güvenlik kapsamında etkileyen bir diğer sorunda 2015 yılında meydana gelen 'Mülteci Krizi' olmuş, bu kapsamda önce 2016 yılında Yunanistan Göç Politikaları Bakanlığı kurulmuş ve daha sonrasında 2017 yılında bu bakanlık tarafından ulusal strateji planı ortaya çıkarılmıştır. Fakat bu plan istenilen sonuçları elde edemediği de Yunanlı uzmanlarca ifade edilmiştir. Devamında ise 2019 yılında Yunanistan Ulusal Entegrasyon Stratejisi yayımlanmış, bu plan göç politikası üzerine Yunanistan'ın güvenlikleştirici yaklaşımıyla temel unsuru haline gelmiştir.

Şunu da belirtmek gerekmektedir ki gelen göç hareketliliğinin de beraberinde ekonomik krizin artmasına ve Yunanistan'ın genç nüfusunun da daha iyi şartlar aramaya özellikle farklı Avrupa ülkelerine göç etmesine etki etmiştir. Birçok Yunanlı genç ülkeye gelen bu hareketlilik ile aksi yönde etkilenmiş Kuzey ve Orta Avrupa ülkelerine doğru bir beyin göçü gerçekleşmiştir (Lakasas, 2015).

Yunanistan'da var olan ekonomik krizin üzerine mülteci krizi de eklenmiş ve yaşam standartları güç duruma gelmiş Yunanistan'a gelen göçmen kadar bir oranda da Yunanlı genç ve işsiz nüfus göçmen olarak başka ülkelere göç etmişlerdir. İngiltere Şehir Üniversitesi'nden akademisyen George Georganas, 15.12.2019 tarihli Yunan "Kathimerini" gazetesinde yer alan bir makalesinde, "SEESOX Diaspora" web sitesinden alınan verilere dayanarak, 2011'de 35.000 olan Britanya'daki Yunanlıların şu anda 75.000 olarak tahmin edildiğini belirtiyor. Bir önceki verilere göre fark 40.000 kişidir ve makalede şu ifadeler dikkat çekicidir: "*Yunan Ekonomik Krizi (Yunan hükümeti borç krizi olarak da bilinmektedir (Zardas, 2015, s. 23)) sırasında 250.000 kişi civarında Yunan nüfusu göç etmiştir*" (Drettakis, 2020). Bahse geçen araştırma ile 9.10.2018 tarihli "Journal of the Authors" dergisindeki bir makalede de göç eden nüfus sayısı benzer bir şekilde 233.000 kişi olarak hesaplanmıştır. 2011-2018 arasındaki sekiz yılda

gelen göçmenlerin sayısı 648.298, gidenlerin sayısı ise 862.758 olmuştur (Elstat, Elliniki Statistiki Arhi, 2019).

Tablo 1 AB üye ülkeleri ve İsviçre, Norveç'te yaşayan Yunan vatandaşları sayısı (Elstat, Elliniki Statistiki Arhi, 2019).

ÜLKELER	1.1.2012	1.1.2018	FARK
Almanya	262.323	325.803	63.480
Birleşik Krallık	35.000	70.564	35.564
Belçika	15.008	17.400	2.392
Hollanda	10.100	16.974	6.874
İsveç	5.290	10.065	4.775
İtalya	5.016	7.572	2.556
Romanya	1.031	3.317	2.286
Danimarka	1.198	2.968	1.170
Diğer Ülkeler	3.552	6.416	2.864
İsviçre	7.521	13.374	5.853
Norveç	835	3.445	2.610
Toplam	346.874	477.898	131.024

Bu çerçevede, ELSTAT'dan alınan verilere göre sekiz yılda net nüfus çıkışı (göç eden) 214.460 olarak kayda geçmiş ve yaklaşık olarak yukarıda belirtilen çalışmadaki rakamlar ile aynı olarak söz edilmektedir. ELSTAT (Yunan İstatistik Kurumu) verileri, Eurostat AB İstatistik Ofisi veri tabanında bulunanlarla aynıdır. Tabloda Norveç, İsviçre ve Avrupa Birliği üye devletlerindeki Yunanlıların sayısı da ayrıca bilgisi verilmiştir.

Bu bilgiler ışığında çalışmanın hipotezi Yunanistan'ın 2015 yılı ile başlayan mülteci krizi sonrası göç kavramı güvenlikleştirilmiş ve Yunanistan'ın ulusal göç ve ulusal entegrasyon politikaları değişime uğramıştır. Güvenlikleştirme kavramında göç olgusu ele alınmış ve buna bağlı olarak yeni ulusal entegrasyon modeli, göç politikası ve kurumsallaşma değişime uğramıştır. Bu neticede 2019 yılında Yunanistan'da hükümete gelen Yeni Demokrasi partisi temel ilkelerinde göçün bir güvenlik krizi olduğunu ve bu krizi Avrupa sorunu olarak gördüklerini, Ege'de bir göç meselesinin söz edimlerle güvenlikleştirme yaklaşımıyla araç olarak kullanılarak yeni hukuksal ve politik değişimler aranmaktadır.

Bu çalışmanın iki temel amacı vardır. Birincisi Yunanistan'ın 2015 yılı mülteci krizi sonrası değişen güvenlik anlayışında 2019 yılı sonrası göç üzerine politikalarını ortaya koymak. İkinci amaç ise Türkiye'deki

çalışmalara Yunanistan'ın Ege Denizi'ne yönelik 2019 yılı sonrası göç ve güvenlik anlayışını ifade ederek katkı sağlamaktır. Bu doğrultuda, Ege Denizi coğrafi kısıtlama olarak belirlenmiş ve süre sınırlandırılması ise mülteci krizinin Avrupa'daki önemli bir değişimi olarak görülen 2015 yılı ve sonrası olarak ele alınmaktadır. Ayrıca Yunanistan'ın göç ve güvenlik anlayışındaki değişimler yeni Yunan politikaları ile ele alınarak analiz edilmektedir.

Çalışmanın birinci kısmında ilk olarak konuya anlam ve bütünlük katması adına kavramsal ve kuramsal çerçeve oluşturulacaktır. Bu bölümde Yunanca kaynaklardan da yararlanılarak güvenlik, göç ve göçmenlik ile ilgili kavramların tanımlaması ifade edilecektir. Devamında kuramsal çerçevede Kopenhag Okulu güvenlikleştirme yaklaşımı ele alınacaktır. Göçün güvenlikleştirilmesinde Kopenhag okulu güvenliği alt başlıkta ele alınacaktır. Ayrıca bölümün devamında Güvenlikleştirme Yaklaşımı Bağlamında Yunanistan'daki Göç ve Mülteci Olgusu değerlendirilecektir. Bu temel kavram ve kuramsal çerçevenin ışığında makalenin ikinci kısmında Yunanistan'ın Ulusal Göç Politikası ele alınacaktır. Bölümde Ege Denizi, Midilli Adası, Moria Göçmen Kampı alt başlıklar ile incelenecektir. Üçüncü kısımda Yunanistan'ın Ulusal Entegrasyon Politikası değerlendirilecektir.

Güvenlikleştirme çalışması, gelişimi ve kısmi tezahürleri için Yunanistan bir vaka çalışması olarak makalede irdelenmektedir. Dünya çapında siyasi ve sosyal ilginin merkezinde yer alan konular olarak göç ve çok kültürlülüğün güncelliği genel bağlamında Yunanistan, Ege Denizi'nde yaşanan trajedik olaylar Yunan hükümetinin agresif göçmen politikaları konuyu ilginç bir duruma sokmaktadır.

1. Yunan Kaynaklarına Göre Göç ve Güvenlik Kavramları

Yunan kaynaklarına göre göç olgusu, çok boyutlu ve çok düzeylidir. Karmaşıklığı, insan evrimine, topluma, ekonomiye, politikaya ve kültüre özgü bir fenomen olmasından kaynaklanmaktadır (Bangavos, Papadopoulou, & Simeonaki, 2008, s. 16).

Göçle İlgili Kavramlar

Uluslararası siyasette göçe bakış, son yirmi yılda ve özellikle bir çalışma nesnesi olarak göç ile Uluslararası İlişkiler alanı arasındaki bağlantı noktası olması nedeniyle ABD'de yaşanan 11 Eylül terör olayları sonrasında değişti. Göç, son zamanlarda siyaset bilimi, kamu yönetimi ve uluslararası ilişkiler ile ilgili akademik disiplinlerde bir çalışma alanı olarak ortaya

çıkıştır. Göç konusunun Uluslararası İlişkiler alanına entegrasyonu, özellikle içinde bulunduğumuz çağı simgeleyen küreselleşme bağlamında, devletler ve kolektif kimlikler arasında oluşturulan ilişkilerin çözümlenmesi ve açıklanması için bir sıçrama tahtası olarak kullanılabilir. Küreselleşme ve etkileri, uluslararası toplumun geleneksel aktörü olan devletleri nasıl etkiledikleri ile ilgili olarak siyaset ve sosyal bilimlerde teorik analizlerin konusu olmuştur.

Siyasal gerçekçiliğin uluslararası göç konusuna uygulanması, göçü ‘yüksek politika’ konularına yerleştirerek, bir güvenlik sorunu olarak önemini vurgulayan ve uluslararası göç tartışmasında siyasi ve ekonomik unsuru güçlendiren Weiner tarafından kapsamlı bir şekilde örneklenmiştir. Çalışmalarında göç ve güvenlik arasında yakın bir ilişki kurar. Siyasi ve kültürel risk, sosyal ve ekonomik sorunlar, göçmen gönderen ve alan ülke arasındaki gergin ilişkiler ve göçmenlerin diğer göçmenlere karşı bir araç veya tehdit olarak kullanılma riski gibi ülkelerin göç ile karşı karşıya kaldıkları çoklu riskleri ifade etmektedir (Weiner, 1992-1993, s. 92-94). Göç çalışmalarında devlet merkezli yaklaşım ile geleneksel güvenlik çalışmaları arasında yakın bir ilişki vardır. Güvenlik çalışmalarında ise realistler, neorealistler, liberaller ve neoliberallerden etkilenen devlet merkezli yaklaşım hakimdir (Guild, 2009, s. 2-3).

Devlet merkezli yaklaşımın ana savunucusu olarak Weiner, göçü devlet güvenliği ve devlet çıkarlarının rasyonel takibi ile ilgili olarak analiz eder ve “uluslararası göç krizinin” tehlikelerini de eklemektedir. Göç ve ulusal çıkarlar ile insan hakları arasında ortaya çıkan etik ikilemler, bireysel ahlak hakkında bilgi sunmaktadır (Weiner, 1996, s. 19-20). Uluslararası aktörlerin kimliklerini ve çıkarlarını uluslararası ilişkilerde merkezi konular olarak gören konstrüktivizm teorisyenleri, özellikle Buzan, Weaver ve Kelstrup, göç ve güvenlik arasındaki ilişkiye odaklanmışlardır (Guild, 2009, s. 4). Kopenhag Okulu, sosyal konuların devlet egemenliğine kıyasla giderek daha önemli hale geldiği “toplumsal güvenlik” kavramının analizine odaklanır ve güvenlik ile kimlik arasındaki ilişkiyi aydınlatan bir yeniden tanımlama önermektedir. Bir yanda, siyasi egemenliğin ve sınırların dokunulmazlığının önemli olduğu, egemenlikle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı devlet güvenliği ve diğer yanda, kimliğe yönelik tehditlerle ilişkili sosyal güvenlik olduğu ifade edilmektedir (Buzan, Wæver, & De Wilde, 1998).

Yunanca kaynak taraması ile elde edilen belge incelemesi sonucu göç, göçmenlik, mülteci kavramları ifade edilmektedir. Öncelikle “göç”, toplumdaki topluma ve çağdan çağa değişen, aynı zamanda nüfusun göçmenlere yönelik özel tutumlarını oluşturan sosyal bir olgudur (www.astynomia.gr, 2019). “Yabancı”, ikamet ettiği ülkenin vatandaşlığına sahip olmayan veya vatandaşlığı bulunmayan herhangi bir gerçek kişidir. Ulus-devletlerde “yabancı” terimi karakterize edilirken, “siyasallaşmasına” atıfta bulunulur: ülke vatandaşı, üstün bir siyasi biçim olan devletten gelen olarak tanımlanırken, yabancı (yerli olmayan/ülke vatandaşı olmayan) siyasi topluluğa ait olmadığı için vatandaş olmayan olarak tanımlanır. Yabancıların ana kategorize edildikleri nokta, onları yöneten yasal statüye bağlı olarak göçmenler ve mültecilerdir (www.astynomia.gr, 2019).

BM’ye göre “göçmen”, her zamanki ikamet yerinden en az 6 ay uzakta ikamet eden bir kişidir. Ülke sınırları içinde olması durumunda iç göçmen, ülkesinin sınırları dışında olması durumunda dış veya uluslararası göçmen olarak adlandırılır. Başka bir deyişle, kişisel, ailevi veya ekonomik nedenlerle başka bir ülkeye yerleşmek amacıyla gönüllü olarak ülkelerini terk eden kişilerdir ve bu nedenle ekonomik göçmen olarak adlandırılırlar. Farklı bir görüşe göre, ekonomik göçmen, ekonomik sıkıntısına, ait olduğu nüfusun belirli bir grubuna karşı gizli ırksal, dini veya siyasi ayrımcılık neden olmuşsa, belirli koşullar altında mülteci olarak kabul edilebilir (www.astynomia.gr, 2019).

“Göç”, bir kişinin veya bir sosyal grubun kalıcı veya geçici olarak ikamet ettiği yerin değişmesi olarak tanımlanmaktadır. Bir bölgeye sürekli insan akışı olarak göç, üç temel demografik süreçten biridir. Bir popülasyonun doğal olarak yenilenmesi ve bozulmasıyla ilgili diğer iki sürecin (doğurganlık ve ölümlülük) aksine, bir popülasyonun mekanik (veya yapay) yenilenmesini ve bozulmasını içeren süreçtir. Göç, ev sahibi ülkeye giriş ve kalma durumuna göre, Yasal ve Yasadışı Göçmenlik olarak ikiye ayrılır (Tsaousis, 1996, s. 238).

“Yasal göçmenler”, ülkeye yasal olarak giriş yapan ve ülkede kalan, mevcudiyeti yetkili makamlarca kayıt altına alınan ve kendilerine gerekli oturma ve çalışma izni verilen kişilerdir. Yabancı uyruklu göçmenler iki ana kategoriye ayrılır (www.astynomia.gr, 2019):

- Serbest yerleşme hakkına sahip bir Avrupa Birliği üye ülkesinden gelenler.

- Ülkeye giriş ve ikamet için ön onay prosedürü gerektiren üçüncü ülke vatandaşları.

“Yasadışı göçmen” ülkeye ilk etapta yasal seyahat belgesi olmadan giren ve bu durumda ‘yasadışı göçmen’ olarak sınıflandırılan veya yasal olarak, bir miktar kapasitede (turizm, eğitim, yasal çalışma vb.) ülkede düzensiz göçmenler olarak giriş yapan, ancak daha sonra yasadışı olarak kalan yabancılardır (Karidis, 1996, s. 17).

“Transit göç” ve “transit ülkeler” terimleri 1990’larda özellikle Avrupa’ya göçün değişen modellerine tepki olarak göç terimlerinde ortaya çıkmıştır. Fakat bu terimlerin artan yaygınlığı ve kullanımına rağmen, transit göçün tanımı üzerine varılmış değildir. Tanımdaki çözülmemiş kilit konular şunları içerir: göç etme niyeti ya da göç etmeme gibi göçmenin niyetleri; göçün süresi, başka bir deyişle, göçmen artık transit olarak kabul edilmediğinde ve yasal statü ile transit arasındaki ilişki ortaya çıkmaktadır (Kuschminder & Waidler, 2019, s. 189).

Diğer bir kavram ise “iltica”; siyasi sığınma, örgütlü bir devlet tarafından kendi sınırları içinde yerinden ihraç edilen veya onaylanana kadar iddia ettiği şeye göre yapılan bir kişiye sunulan bir koruma türüdür. Siyasi sığınmacı demokratik ve özgür devletleri yöneten temel ilkelerin entegrasyonuna ve en önemlileri dernek, laiklik, ev içi hareket, eğitim ve Batı’daki diğer birçok ilke olan bir özgürlükler çerçevesi gibi temel ilkelerin oluşturulmasına da yol açar. Ayrıca siyasi sığınma hakkı verilen bir siyasi mültecinin, mahkemelere çıkma, taşınır veya taşınmaz mülk edinme, mülkünü satma veya ipotek etme, bir işçi veya şahıs olarak bir mesleği icra etme hakkı vardır ve hatta ırkı, dini veya menşe ülkesi ayrımı yapılmaksızın yerli halklarla aynı korumaya sahiptir (Gounari, 2020, s. 13).

“Mülteci”, New York Protokolü’nün 12. maddesi ile değiştirilen Cenevre Sözleşmesi’nin 1/2a maddesi uyarınca, haklı bir zulüm korkusu nedeniyle vatandaşı oldukları ülke dışında oldukları sürece ırk, din, milliyet, sosyal sınıf veya siyasi inançları ve bu nedenle menşe ülkelerine dönemeyen veya dönmek istemeyen kişiler, koruma altındaki yabancılardır. Aynısı, bu tür nedenlerle daimî ikamet ettikleri ülkenin dışında bulunanlar için de geçerlidir. Mülteci statüsü, menşe ülkesinden ayrıldıktan sonra orada meydana gelen müteakip olaylar nedeniyle bu rejime giren üçüncü bir ülkenin vatandaşı (veya vatansız kişi) tarafından da talep edilme hakkına sahiptir (www.astynomia.gr, 2019).

Bir AB Üye Devletinin vatandaşı olmayan ve Birlik içinde serbest dolaşım hakkına sahip olmayan bir yabancısıdır. Vatansız, vatandaşlıktan yoksun bırakılan ve bu nedenle yasalarına göre hiçbir devletin vatandaşı olarak kabul edilmeyen kişidir. Vatansız kişinin uluslararası hukuki tanımına 1954 Sözleşmesi'nin 1. Maddesinde atıfta bulunulmakta ve kendi hukukuna göre bir Devlet tarafından vatandaş olarak kabul edilmeyen bir kişiyi vatansız olarak tanımlamaktadır. Bu, vatansız kişinin bir ülkenin vatandaşlığına sahip olmayan kişi olduğu anlamına gelir. Bazı insanlar vatandaşlık olmadan doğar, bazıları ise yaşamları boyunca vatansız kalır (Gounari, 2020, s. 14-15).

Güvenlik Terimi

Bir terim olarak güvenliğin evrimi ve bu evrimde bir sorunsal olarak göçün bağlantısı literatürde yoğun bir şekilde tartışılmakta ve yer almaktadır. Bununla birlikte göç ve güvenliğin arasındaki bağlantıların “güvenlik yönetimi yapılarının” mevcut siyasi iktidarların göç ile güvenlik arasında karşılaştırmalı zemin sağlamasıyla bağlamsallaştırılmasını oluşturmaktadır. Bununla en çarpıcı terim ise güvenikleştirme. “Güvenikleştirme” varoluşsal bir tehdit olarak sunulduğunda ve izleyici söz edimini kabul ettiğinde ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle mesele hayatta kalmayı nesnel olarak tehlikeye atmasa da bir güvenlik meselesi olarak ifade edilir (Cerrorulli, 2010, s. 491).

Güvenlik, genellikle kişilerin korkusuzca yaşayabilme ve refahta olma durumu olarak tanımlanmaktadır (Açıkmeşe, 2011, s. 44). Ayrıca sadece kavram olarak kalmayıp aynı zamanda uygulamada da güvenlik yaşamsal öneme sahip bir olgudur. Bu çerçevede “güvenlik” tehlikelerden uzak olmak, korunuyor olmak, güvenlik içinde olmak anlamına gelmektedir. Uluslararası anlamda güvenlik kavramı uzun süre sadece ulusal egemenlik ve bütünlüğün korunması olarak benimsenen bir anlayış olarak ifade edilmiştir (Çelebi, 2007, s. 70).

Devletlerin temel amaçlarının dış tehditlere karşı savunma gücünü en üst düzeyde tutabilmek anlayışı uzun yıllardır güvenlik çalışmalarının kabul görülen kavramıdır. Bu nedenle güvenlik anlayışı strateji ve savaş gibi kavramlarla iç içe geçmiştir. Günümüzde ise güvenlik sahalarından çoğu ikili, bölgesel ya da devletlerarası işbirliğini gerektiren tehditleri bünyesinde barındırmaktadır. Diğer bir anlatımla günümüz tehditleriyle mücadele

noktasında ulusal, bölgesel ve uluslararası ayrışmalarına gidilmesi gerekmektedir (Karabulut, 2016, s. 122).

Güvenlik kavramı, insanın doğumundan itibaren geçirdiği her bireysel ve toplumsal evrede kullanılan bir terim olarak karşımıza çıkmaktadır. Güvenlik ‘varlığını koruma ve sürdürme’ amacı taşıyan her davranış biçiminde karşılaşılan bir olgudur (Dedeoğlu, 2008, s. 21). Güvenlik, öncelikle amaca ilişkin bir anlam taşımakta olup varlığını koruma ve sürdürme çerçevesindeki amaçlar, aslında bireyin kendisini birden çok özelliği ile tanımlamasında ortaya çıkan bir duruma benzer (Dedeoğlu, 2008, s. 23). Bu benzer durum bireylerle olduğu gibi devletler içinde böyledir. Devletler güvenliği öncelik olarak varlığını koruma ve sürdürme olarak görmektedir.

1980’lerin sonlarından itibaren güvenlik, uluslararası ilişkiler çalışmaları çatısı altında herhangi bir kuramın sınırlarına girmeyen akademik araştırmalar kapsamında farklı şekillerde tanımlanmıştır. Güvenlik çalışmaları literatürde “kim için güvenlik, kim tarafından sağlanan güvenlik?” ve “hangi tehditlere karşı güvenlik?” sorularına tartışmalar ekseninde cevap aradığı görülür (Açıkmeşe, 2011, s. 45). Güvenlik tarihsel şartlara ve durumlara göre farklı olarak da yorumlandığı görülmektedir. Realist düşünce temelinde “geleneksel güvenlik anlayışı”, “ulusal güvenlik-ulusal egemenlik” bağlantısı üzerine inşa edilmiştir (Turan & Köroğlu Özkural, 2015, s. 187).

Küresel savaşlar sonrasında, güvenlik iki düzlemde geliştiği söylenebilir. Bu durumdan ilki güvenliğin ulus-devlet boyutudur. 2. Dünya Savaşı sonrası yeniden yapılanan uluslararası sistemden hoşnut olan ve olmayan iki grup devlet ortaya çıkmıştır. Her bir grup, kendi varlığını açıklayan değişkenleri farklı ideolojik ve yapısal sistemlerle ifade ederek bir düzenleme içerisine girmişlerdir. Örgütlü (NATO, Avrupa Konseyi, AET vb.) biçimde bir araya gelen aktörler, hem iç sosyo-ekonomik sistemlerinin bekasını hem de uluslararası sistemdeki varlıklarını korumaya amaçlamışlardır (Dedeoğlu, 2008, s. 38).

İkincisi ise güvenliğin küresel boyutudur. Silahlanma, nükleer zarar, çevre kirliliği, az gelişmişlik, uluslar aşkın faaliyetler (terör, organize suçlar, insan ve değerli madde kaçakçılığı vb.) ve toplumsal tehdit anlayışlarının

içerisine dahil olmuş, toplumların ve devletlerin güvenlik kavramlarının anlamı genişlemiştir. Örneğin, topraklarını genişletme arzusu bulunduğu algılanan bir devlet, komşusu tarafından güvenliği tehdit edici unsur olarak kabul edilirken, bugün teröre destek verme, çevre kirliliğini artırma, silahsızlanma koşullarına uymama gibi birçok konu nedeniyle komşu olmayan toplumlar bile birbirlerini güvenlik tehdit edici kategoride değerlendirmektedir (Dedeoğlu, 2008, s. 38-39).

1.1. Kuramsal Çerçeve: Kopenhag Okulu Güvenlikleştirme Yaklaşımı

Küresel bağlamın değişen doğası, devletlerarası ilişkiler ve özellikle Soğuk Savaş'ın sonlarına doğru çatışmaların yapısı, Uluslararası İlişkiler çalışması için yeni yaklaşımlar gerektirmiştir. Bu bağlamda, Kopenhag Güvenlik Çalışmaları Okulu ile ilişkilendirilen güvenlikleştirme teorisi, güvenlik çalışmalarına yeni bir çerçeve olarak girmiştir. Kopenhag Okulu, güvenlik çalışmalarını geleneksel odak ve yöntemlerinden uzaklaştırmış ve güvenliği yeniden düşünmek ve konuların nasıl güvenlikleştirildiğini anlamak için bir dizi yeni yol getirerek kavramı genişletmiştir (Emmers, 2013, s. 132).

Kopenhag Okulu 1980'lerin sonlarında Güvenlik Çalışmaları alanında teorileşme döneminde aktörler-tehditler-politikalar olarak üçleme bir eleştirel bakış ile ortaya çıkmıştır. Buzan ve Waever başta olmak üzere, Jaap de Wilde, Morten Kelstrup, Pierre Lemaitre ve Elzbieta Tromet gibi Kopenhag'da bulunan Centre for Peace – Conflict Research'te görev alan bilim insanlarının oluşturduğu ana başlığı güvenlik olan bir okuldur. Kopenhag Okulu söyleme dayalı algılarda alternatif bir model geliştirmiş ve uluslararası güvenlik çalışmalarında alt-disiplininde gerçekçi gelenekten uzaklaşmaya dayalı üç noktada katkı sağlamıştır. Bunlardan ilki güvenlikleştirme/ güvenlik dışılaştırma, ikincisi sektörel güvenlik yaklaşımı ve üçüncü olarak da bölgesel güvenlik kompleksi teorisi (Açıkmeşe, 2011, s. 46).

Bu noktada, Barry Buzan, Ole Waever ve Jaap de Wilde gibi Kopenhag Okulunun önde gelen üyeleri, "güvenlikleştirme teorisi" olarak bilinen tehdit tasvirlerinde (söz edimlerinde) dilin rolünü vurguladıkları yeni bir güvenlik görüşü geliştirmişlerdir (Emmers, 2013, s. 131). Eleştirel güvenlik çalışmalarını içeren ancak daha geniş bir yelpazede gelişen yeni

güvenlik çalışmalarına Michael Williams ve Keith Krause (1996, 1997) ve Kopenhag Ekolünden (Copenhagen School) Barry Buzan ve Ole Waever (Buzan, Wæver, & De Wilde, 1998) çalışmada ele alınmıştır.

Kopenhag Okulu, güvenlik tehditleri de dahil olmak üzere dünyanın sosyal bir yapı olduğu fikrine dayanmaktadır ve bu tehditlerin gerçek olup olmadığını belirlemedeki zorluktan bahsetmektedir. Başta Paris Okulu temsilcileri olmak üzere diğer akademisyenler, güvenlikleştirme sürecinin incelenmesinde siyasi uygulamaların önemine ışık tutmaktadırlar. Bir yanda konuşma analizine, diğer yanda güvenlikleştirme uygulamalarına yönelik iki yaklaşımın bu iki fikrini birleştirmenin mümkün olduğu tartışılmıştır (Leonard, 2010, s. 236). Söz edimi ile tanımlanan güvenlik meselesi toplumun dikkatini çekmeli ve toplum buna inanması sağlanmalıdır. Bu konuda acil önlemlerin alınması, yeni kuruluşların oluşturulması, özellikle güvenlik politikalarının değişime uğraması ve yeniden oluşturulması toplum tarafından meşru karşılanması beklenmektedir (Turan & Köroğlu Özkural, 2015, s. 188). Yunanistan'da bu kavramı uyguladığını söylemek mümkündür. Göç kavramı acil önlem alınması gerekir bir söylem ve söz edimi olgusuna ulaştırılmış, özellikle değişen güvenlik politikalarına adapte edilmesi söz konusu olmuştur.

Buzan'a göre, topluluk kimliklerine ve kültürlerine yönelik tehlikeler devletin güvenlik meselelerinde öncelik haline gelmekte ve bu nedenle uluslararası göç bir güvenlik tehdidi olarak algılanmaktadır (Buzan, 1991, s. 447). Kopenhag Okulu da bir güvenlik riski olarak yabancıların sosyal olarak inşa edilmiş imajını incelemektedir (Waever, Buzan, Kelstrup, & Lemaitre, 1993).

Kopenhag Okulu'na göre güvenlikleştirmede bölgesel sorunların kendisi sorunlar olarak ortaya çıkmazlar ve bunun yanı sıra siyasi elitlerin söylemleri sorunları güvenlikleştirmeye yönlendirir. Buzan ve Waever, asıl olanın bu sorunlarda güvenlik-dışlaştırılması (de-securitization) olduğunu iddia ederler. Esasen Kopenhag Okulu güvenlikleştirmenin değil, güvenlikdışılamanın uygun olduğunu söyler. Bununla beraber güvenlikleştirmeye sorunlar otorite algısına uğrar, özgürlükler ve söylemler daralır, toplumsal şiddet de meşrulaşır (Tüysüzöğlü, 2015, s. 203). Yunanistan'da mülteci sorunlarının ülkede özgürlükleri kısıtladığı, insani durumların çıkmaza girdiği, siyasi elitlerin sorunları güvenlikleştirme söz edimlerine yöneldiği görülmektedir. Söz konusu sorun toplumda şiddeti meşrulaştırdığı dikkat çekmektedir. Özellikle Frontex ile başlayan Ege

Denizi'ndeki sınır korumacılığı Yunanistan Sahil Güvenliğinin mültecilere insanlık dışı davranışlarına maruz bırakmaktadır.

Güvenikleştirme teorisi, Soğuk Savaş'ın sona ermesinden bu yana güvenliğin değişen anlamı üzerine teorik tartışmalara paralel olarak artmıştır. İki ana eğilime bürünmüştür: güvenliğin geleneksel anlayışından öteye geçerek 'genişlemesi' ve güvenlik analizine devletin ötesindeki aktörleri dâhil ederek 'derinleşmesi' sağlanmıştır. Güvenliğin 'genişlemesi', ekonomik ve çevresel sorunlar, iklim sorunları, insan hakları ve göç benzerinde çeşitli konuların güvenlik gündemi tartışmalarına dâhil edilmesi anlamına gelmiştir. Aynı zamanda 'zor güvenlik sorunları' ile meşgul olmaktan 'yumuşak güvenlik sorunlarına' geçiş taşımaktadır. Güvenlik, artık belirli bir seviyede hem ulusal hem de uluslar üstü düzeye çıkmasıyla çeşitli konuları ve farklı aktörleri içeren geniş bir kavram olarak kabul görmektedir (Grigoriadis & Dilek, 2018, s. 171).

Günümüzde güvenikleştirme, güvenlik çalışmalarında en hareketli araştırma alanlarından biridir. Bilim adamları için bir "güvenlik" tanımı üzerinde anlaşmaya varmak ne kadar zorsa, "güvenikleştirme" tanımı üzerinde anlaşmak da o kadar zordur (Bourbeau, 2015, s. 26). Güvenikleştirmenin orijinal tanımlarından biri Kopenhag Barış Araştırmaları Enstitüsü tarafından yapılmıştır. "Güvenikleştirme teorisi", Avrupa'da gelişen güvenlikle ilgili olayları anlamak için yeni kavramların geliştirilmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkan Güvenlik Çalışmaları ve daha geniş Uluslararası Çalışmalar alanındaki en yenilikçi önerilerden biridir (Kalantzi F. , 2017, s. 4).

"Güvenikleştirme" kelimesi bir neolojizmdir ve İngilizce "güvenikleştirme" teriminden gelir. Uluslararası İlişkilerde, devlet kurumlarının belirli konuları "güvenlik" sorunlarına dönüştürdüğü süreç olarak tanımlanmaktadır. Güvenlik adına aşırı önlemlerin kullanılmasına izin veren bir aşırı politizasyon biçimidir (Buzan, Wæver, & De Wilde, 1998). Kopenhag Okulu güvenlik kavramını daha geniş kapsama ve çok detaylı bir hale getirmek amacıyla geleneksel güvenlik yaklaşımının devlet merkezliliğini, askerî güvenliğe odaklı halini ve disiplinler arası etkileşime olan kapalılığı eleştirmektedir (Turan & Köroğlu Özkural, 2015, s. 187). Bu yaklaşım, güvenliği bir "söz edimi" olarak tanımlar ve güvenlik konularının güvenlik aktörlerinin seçici gücünün siyasi sonucu olduğunu ve güvenlik konularını analiz etmenin en etkili yolunun konuşma pratikleri olduğunu savunur (Buzan, Wæver, & De Wilde, 1998). Bir konunun güvenlik sorunu

haline getirilmesi için öncelikle söz edimi gerçekleşmesinin gerektiğini ifade etmektedir.

Bu tartışmalar kapsamında Kopenhag Okulu aşamalı olarak Güvenlik Çalışmalarının salt askerî meselelere ve temel aktörün devlet olduğu yaklaşımlara indirgenmesinden uzak bir anlayış öngörerek genişlendirmeci bir güvenlik gündemi arasında kendini konumlandırmış ve hem bireylerin varlığını hem de refahına katkı sağlayacak tüm durumların güvenlik sorunu olarak kabul edilmesini reddetmiştir. Güvenlikleştirme yaklaşımı Güvenlik Çalışmalarında bireylerin, toplumların, ulusların, insanlığın refahı ve daha da iyi bir hayat sürmesi için tüm tehditleri kapsayan ve sadece devletlerarası ilişkilere odaklanan çalışmalardan uzaklaşma olarak görülmektedir (Açıkmeşe, 2011, s. 58).

Güvenlikleştirme teorisi, güvenliğin sosyal inşası kavramına dayalı bir yaklaşım olarak araştırmaların yapılandırıcı dalı olarak ortaya çıkmıştır. Bir kavram olarak ilk önce Kopenhag Okulu bilim adamları tarafından öne sürülmüştür (Balzacq , Léonard, & Ruzicka, 'Securitization' revisited: theory and cases, 2016, s. 467). Kopenhag Okulu'na göre güvenlikleştirme, söylemsel bir edimdir. Bu bağlamda Okulun güvenlikleştirmeye yaklaşımına, güvenlik tehditlerinin söylemsel eklemlenmeleri yoluyla toplumsal inşası olarak atıfta bulunulmakta ve 'söylemsel' terimi kullanılmaktadır (Buzan & Waeber, 2003, s. 68).

Güvenlikleştirme 'güvenlikleştirici' bir aktör varoluşsal tehdit söylemi kullandığında ve bu şartlarda siyasete alakalı bir gündem yarattığında gerçekleşir. Belirlenmiş varoluşsal tehditle başa çıkmak, bir toplum için politikanın normal olarak kabul edilenidir ve acil önlemler ve eylemleri haklı çıkarmayı gerektirmektedir. Bu noktadan bakıldığında, bu tehdit ile başa çıkmak için bir kuralın çiğnenmesini meşrulaştıran varoluşsal bir tehdiye ihtiyaç bulunmaktadır (Grigoriadis & Dilek, 2018, s. 171).

Kopenhag Okulu'nun güvenlikleştirme teorisi temel olarak 'söylem eylemine' dayanmaktadır. Teoriye göre, güvenlik eylemini ilk etapta oluşturan bir güvenlik tehdidini dile getirilmesidir. Güvenliğin ifadesi bir konuya güvenlik alanında hareket ettiren ve onu acil durum siyaseti içinde ele almayı mümkün kılan söylemsel eklemlenmesidir. Bu nedenle güvenlikleştirme, güvenlikleştirici bir aktörün retorik eylemine dayanmaktadır. Ayrıca ifadenin kendisi güvenlikleştirmenin gerçekleşmesi

için yeterli değildir. Güvenlikleştirme hamlesi, hitap ettiği kitle tarafından kabul edilmesi ve bu kitlede yankı bulmalıdır (Balzacq, 2005, s. 177).

Güvenlik dilinin kullanımı, bir meseleye bakışı ve anlaşılmasını değiştirir. Bu değişiklik, güvenlik dilinin ima ettiği anlamlar çerçevesine bağlıdır (Huysmans, 2006, s. 25). Bu açıdan bakıldığında göç ve iklim gibi belirli konuların 'nesnel' bir güvenlik tehdidi sayılabileceği önemsizdir. Güvenlik söylemlerine, konuşma eylemlerine güvenlikleştirme hareketlerine ve kabul eden bir izleyici kitlesine yapılan vurgu, muhtemelen 'güvenlikleştirme süreçlerinin' en iyi bilinen bileşenidir. Argümanın vakalara uygulanması, yönetim süreçlerinin acil ve istisnai politika tepkileri talep eden büyük tehditlerin söylemsel tanımı tarafından belirlendiğini göstermek anlamına gelmektedir (Huysmans, 2006, s. 28).

Göç ile ilgili güvenlikleştirme süreçleri, Ege Denizi bölgesinde, Avrupa güvenlik yönetişiminin değerlendirilmesi ve bu bağlamda Yunanistan hükümeti makamlarınca, bir güvenlik sağlayıcısı olarak Avrupa'nın rolünün ortaya çıkması ve değerlendirilmesi için özel bir ilgi alanı haline getirmektedir.

1.2. Güvenlikleştirme Yaklaşımı Bağlamında Yunanistan'daki Göç ve Mülteci Olgusu

Yunanistan'da göç, yalnızca ortaya çıkan demografik, ekonomik ve sosyal değişimler nedeniyle değil, aynı zamanda ulusal ve kültürel kimlik konusuyla yakın ilgisi nedeniyle de son derece hassas sosyo-politik konular arasında yer almaktadır. Kuşkusuz göçmenlik konusu kamusal tartışmaları etkilemekte ve politika yapıcılar onlardan etkilenmektedir.

Balkanlar, Doğu Avrupa ve ardından Afrika ve Orta Doğu'dan gelen göçmenlerin ani girişi Yunan toplumunun tüm kesimlerinde istenmeyen bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Yunan hükümetlerinin göç sorununu ve özellikle düzensiz göç sorununu uzun yıllar boyunca kontrol altına alamamaları, ülkenin kronik siyasi buhranı ve ekonomik sorunlarıyla birleşince yeni ekonomik, sosyal ve siyasi sorunlar yarattığı görülmektedir. Ülkenin demografik, sosyal, politik ve ekonomik koşullarını etkileyen 1990 yılından bu yana Yunanistan'a göçmen ve mülteci hareketi, Yunanistan'da basında, Parlamentoda ve kamuoyunda her zaman kilit ve önemli bir tartışma konusu olmuştur.

Yunanistan'a göç hareketinin ilk yıllarında hem akademik hem de akademik olmayan tartışmalar ve analizler, esas olarak göçün ekonomik sektör üzerindeki etkileri etrafında tartışılmaktaydı. Yunanistan'ın ekonomik ve sosyal kalkınması için yeni bir döneme etki eden Yunanistan bölgesine göçün ekonomik boyutuyla ilgili birçok çalışma bulunmaktadır. Ülkeye artan göçün 2000'lerden itibaren ilk on yılında, medya genel olarak göçmenlerin kamu söyleminde iyi bilinen "şeytanlaştırılması" konusunda olumsuz bir duruş sergiledi. Yunan medyasında "Öteki", "Yabancı" hakkında yapılan konuşmalar, ülke toplumunun kendisini büyük göç dalgasından koruma ihtiyacını yansıttı. Bu güvenlikleştirme teorisinin söylem edimelerinde ırkçılık ve yabancı düşmanlığı gibi sosyal patolojinin unsurlarını yüzeye çıkardı (Kountouri, 2009, s. 48).

2000'lerin ikinci on yılından itibaren, sadece demografi değil, homojen tek kültür yaratma gayesindeki Yunan hükümetleri, toplumun yapısında önemli değişikliklere uğramaya başladığı düşüncesiyle konuşma dilini, taraftarlarına açık bir söylemle göçün güvenlik sorunundan bahsederek meseleyi güvenlik tehdidine getirmek istedi. Çokkültürlülük söylemi, yasal metinlere ve hükümet eylemlerine (örneğin çok kültürlü veya kültürler arası eğitim) dahil edilmek için çekingen adımlarla başladı, ancak göçmenlerin ülkenin sosyo-politik yapılarına entegrasyonu ile genel olarak resmi devletin bu konuda benimsenebilecek örgütsel model konusunda net bir duruşu yoktu (Kalantzi F. , 2017, s. 7).

Yunan toplumunun yirmi yıldır göç sorunuyla karşı karşıya olması bir paradoks olarak nitelendirilebilir, ancak Yeni Göç Yasası'na (2014) ve özellikle yeni Yunan Vatandaşlık Yasası'na (2010) kadar entegrasyon konusunda kayda değer bir resmi ve kamusal tartışma bulunmamaktadır. Bu paradoks, Yunan toplumunun göçmenlerin entegrasyonuna yönelik öngörüsüzlüğü, yani küreselleşmiş gerçeklikle başa çıkma yeteneğinin olmamasıyla doğrudan ilişkilidir (Kalantzi F. , 2017, s. 8). Buna ek olarak, son yıllardaki mülteci akışları, Yunanistan'da ve genel olarak Avrupa'da sığınma yönetimiyle ilgili çözülmemiş sorunları vurgulamıştır. Özellikle Avrupa'da ve daha belirgin olarak Ege Denizi üzerinden gelen göç ve daha sonra mülteci sorununa odaklanan ardışık olaylar, güvenlikleştirme yaklaşımının göç ile Yunanistan tarafından doğrudan kullanıldığını göstermektedir.

Yunanistan, göçmen gönderen bir ülkeden göçmen alan bir ülkeye dönüşmesi, bir bütün olarak toplum ve siyasiler tarafından nasıl ele alındığı

açısından sahneyi büyük ölçüde değiştiriyor. Yunan bilim insanı Fani Kountouri'ye göre 90'larda, göçmen, toplumsal uyumun yanı sıra egemen değer sisteminin sürdürülmesi için bir tehlike olarak, aynı zamanda bir suçlu olarak, baskın temsilcidir (2008, 46). Siyasi ve kamusal tartışmalar, özellikle 1990'larda başta diğer Balkan ülkelerinden olmak üzere Yunanistan'a artan bir göç akışının olduğu 1990'larda temel ekonomik, politik ve sosyal konulardan biri olarak göçü içeriyor.

Yunanistan, tarihsel bağlamda mülteci krizi öncesinde göçmen gönderen bir ülke olarak bilinmektedir. Esasen, yirminci yüzyıldan bu yana Yunanistan'a yapılan göç eğilimlerine ilişkin kısa bir tarihsel bakış, Balkan savaşları nedeniyle Güneydoğu Avrupa'dan gelen göçmenler, Türk-Yunan mübadelesi ile gelen mültecilerle sınırlıydı (1920'lerde yaklaşık 1,4 milyon ve yine 1950'lerde İstanbul'dan yaklaşık 350.000). Bu mülteciler için Yunanistan öncelikle dış politika nedenleriyle topluma hızla entegre edilmeleri için politikalar düzenledi. Yunan nüfusu ile gelen göçlere tam zıt olarak Yunanlılar da Kuzey Avrupa (Almanya, Belçika), ABD ve Avustralya'ya göç etmişlerdi. Ancak Kuzey Avrupa'ya göç akışının zorlaştırılmasından sonra 1970'lerin ortalarından sonlarına kadar neredeyse durma noktasına gelmiştir (Triandafyllidou, 2013, s. 5).

Yunanistan'da göç araştırmaları üzerine akademik çalışmalarda iki dönem için vurgulanan göç akışları bulunmaktadır. Bunlardan ilki 1890'lar ile 1930'lu yıllara kadar olan, ikincisi ise 1955 ile 1973 arasında gerçekleşen bunların geneli beyin göçü olarak söylenmekte ve nüfusun yaklaşık yüzde 15'ini oluşturan bir milyondan fazla Yunanlıların etkilendiğini belirtmektedir. Ayrıca 1946-1949 yılları arasında yaşanan Yunan iç savaşında yaklaşık 130.000 kişi siyasi mülteci olarak başka ülkelere sığınmak zorunda kaldığı da ifade edilmektedir (Triandafyllidou, 2009, s. 1).

Coğrafi konumu nedeniyle Yunanistan, Ege Denizi özelinde göçmenler ve Avrupa'nın dış sınırları için ilk giriş noktalarından biridir. Yunanistan'ın mali krizi, kamu alanlarındaki örgütsel ve pratik olarak yanıt vermedeki zorluğu göz önüne alındığında, göç sorununu ve özellikle düzensiz göç sorununu ağırlaştırdığı ifade edilmelidir. Avrupa Birliği'nin diğer ülkelerinden farklı olarak, Yunanistan, mülteci krizinde Ege Denizi bağlamında Avrupa'ya çıkışın ilk durak noktasıdır.

Yunanistan hükümeti göç kavramını devletin bunu bir tehdit olarak algılaması istencini yaratmıştır. Bununla beraber konuya yönelik Yunan dış politika yaklaşımı ise sorunu bir Avrupa sorunu olarak lanse etmesidir. Yunanistan, sınırlarını güvenlikleştirme aşamasında AB kapsamındaki tatbikatlar ve askerî güç unsurlarından oluşturmak istemektedir.

Siyasi elitler güvenlikleştirme terimi ile dilin, söz edimlerin, siyasi teorilerin ve sosyal inşacılık yaklaşımlarından faydalanarak toplumda yeni bir güvenlik kuramı oluşturmayı istemektedir. Siyasi iktidar güvenlik kelimesini belli bir konuya yaklaşım sunarak o konu özelinde bir durum yaratır ve konuyu karar alma mekanizmasında güvenlikleştirme kuramına dayatır (Tüysüzoğlu, 2015, s. 203). Yunanistan'ın iktidarındaki Yeni Demokrasi hükümeti siyasi elitleri mülteci krizinin Ege Denizi üzerinden Yunanistan'da ve Avrupa'da güvenlik sorunları oluşturduğu ifadelerini kullanmaktadırlar. Bu söz edimi ile konuyu güvenlik boyutuna taşımak isteyen Yunan siyasileri güvenlikleştirme kuramına dayalı olarak olayı toplumsal bir sorun halinde göstermektedirler.

Yunanistan'da bu güvenlik kuramı, Yunanistan'ın 2019 yılında hayata geçirdiği Ulusal Göç politikası ve Ulusal Entegrasyon Politikalarında özellikle Avrupa'da göçün bir güvenlik meselesi olarak inşasını ön plana çıkarmaktadır. Yunanistan göçün güvenlikleştirilmesinde mevcut iktidarın hükümetteki rolünü kullanarak, göç yönetişimi merkezden uzaklaştırılmasına ilişkin hareket etmektedir.

Modern Yunanistan'da ilk kitle hareket krizleri 1821 Yunan isyanı ve 1830'da Yunanistan'ın kurulması ile bağlantılıdır. Sonraki yıllarda, Yunanistan'da devam eden savaşlar ve çatışmalar ve özellikle Balkan savaşları (1912-1913), Birinci Dünya Savaşı (1914-1918), 1919-1922 Türk-Yunan Savaşı (Yunan tarih anlatımlarında ise Küçük Asya felaketi olarak anılmakta, Türkiye tarih anlatımlarında da Türk Kurtuluş Savaşı olarak anlatılmaktadır) İkinci Dünya Savaşı (1939-1945), Yunan İç Savaşı (1946-1949) ve daha yakın zamanda 1974'te Metapolitefsi dönemi (Demokrasiye dönüş/Yunan siyasi rejim değişikliği), Yunanistan'a gelen ve Yunanistan'dan giden mülteci dalgaları eşlik etmiştir. Özellikle 1922'deki Yunan anlatımlarında Küçük Asya felaketi, Yunanistan'daki en büyük nüfus hareketiyle ilişkilidir. Yunanistan ile Türkiye arasında nüfus mübadelesinin Lozan Antlaşması'nın (1923) onaylanmasından sonra, 1,5 milyon mülteci, Yunanistan'a sosyal ve ekonomik olarak entegre olmak zorunda kaldığı

Yunanlı araştırmacılar tarafından ifade edilmektedir (Kontogiorgi, 2017, s. 3).

Öte yandan, 20. yüzyılın ilk yarısına kadar Yunanistan, geleneksel olarak denizaşırı ülkelere ve savaş sonrası dönemde Batı Avrupa ülkelerine göç eden bir ülkeydi. Yunanistan Ulusal İstatistik Servisi'nin (ESYE) sayımına göre, 1981'de bölgede çoğunluğu Batı Avrupalı olmak üzere 177.000 yabancı yaşıyordu. 2001 yılında, Doğu Avrupa'dan ilk göç dalgasının ardından, o zamanki nüfus sayımı, Yunanistan'da, çoğunluğu Arnavutluk'tan olmak üzere, nüfus sayımının muhtemelen kendilerine ülkede oturma izni alacağına inanan sayıma koşan 762.191 yabancının yaşadığını gösterdi. Ülkenin İçişleri Bakanlığı ve Polis verilerine göre, 2009 yılında 5, yani krizin başlangıcında, Yunanistan'da yasal oturma izni olan 620.000 göçmen, 217.000 gurbetçi, 126.000 toplum vatandaşı ve 48.000 sığınmacı yaşıyordu. Devamında göç olgusu farklı değişim yaşadı. 2011 nüfus sayımı göçmen nüfusta ciddi bir düşüş eğilimi gösterdi. Toplam 10,815,197 ülke nüfus sayımında, 199,101'i AB ülkelerinin vatandaşları (şimdi Bulgaristan ve Romanya'yı da içermektedir), 708.003 üçüncü ülke vatandaşı ve 4.825 vatansız veya kimliği belirsiz kişidir. Nüfus sayımına göre, Yunanistan'da yaşayan yabancıların en büyük yüzdesi (%52,7) Arnavut, %8,3 Bulgar, %5,1 Rumen, %3,7 Pakistan ve %3 Gürcü vatandaşıdır (Papastergiou & Takoy, 2015, s. 9).

Buna karşılık, 8.2.2010 tarihinde, parti liderleri düzeyindeki tartışmada Parlamentoda konuşan Yunan siyasi partisi LAOS lideri George Karatzaferis'in sözleriyle;

“LAOS siyasi partisinin girişimiyle Yunan vatandaşlığı kazanma imkânının yanı sıra yabancılara seçme ve seçilme hakkının tanınması” dedi ve 534.000 yasal [göçmen] hakkında konuşuyorsunuz. Yasal değiller, yasallaştırılmışlar. Meşru, devletin kanunlarına saygılı, kurallarla giren kişidir. Kaç tanesi devletle ilk temaslarında devlete saygı duyuyordu?” diye ifade etmiştir. Aşırı Sağ, bugün Yunanistan'da yaşayan tüm yabancılara “yasadışı göçmenler” olarak bakmakta, herkesin ülkeye ilk başta yasadışı yollardan girdiği iddia edildiği için kimsenin yasal sayılamayacağını iddia etmektedir (Dabilis, 2012).

Yunanistan'daki son Avrupa mülteci krizinin etkileri oldukça önemlidir. Yaklaşık on yıllık derin ve devam eden ekonomik krizle birlikte geniş mülteci dalgalarının gelişi ciddi sosyo-ekonomik sorunlar yaratmıştır.

Bu süre zarfında, açıklanan bazı rakamlara göre 2015–2016 döneminde 2 milyon 680 bin mülteci Avrupa'ya geldiği açıklanmıştır. 2015 yılında yalnızca Yunanistan'da 857.000 kişinin Yunanistan'a girdiği bildirilmiş, bu da 2014'teki yaklaşık 41.000 kişiye kıyasla %750'lik bir artışa karşılık geldiği bilinmektedir. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (BMMYK/UNHCR), 2014-2017 döneminde Yunanistan-Türkiye deniz sınırından girmeye çalışırken hayatını kaybeden 1.700 kişiyi kayıt altına alırken, "Avrupa'ya ilk giriş ülkesi" Yunanistan'da Avrupa mevzuatı nedeniyle sığınma arayan yaklaşık 60 bin sığınmacı, kapalı Avrupa sınırları nedeniyle Yunanistan'da mahsur kaldığı ifade edilmektedir (Kakari, 2019).

Yunanistan'da göçün güvenleştirilmesi, hem göçmenlerin söylemsel bir tehdit olarak inşa edilmesinden hem de güvenleştirme uygulamalarından kaynaklanarak 1990'larda başladığı söylenmektedir. Bu, Yunanistan'da asker ve polisün Yunan göç politikasında kilit aktörler olarak ortaya çıktığı kurumsal bir yapılanmayı, mülteci ve sığınmacıların dar tanımı gibi kısıtlayıcı araçların kullanımı ve göçmenlerin medyada görsel temsilini içermektedir (Karyotis, 2012, s. 395). 1990'larda göç Yunanistan'da aktörler ve kitle iletişim araçları söylemleriyle devlet politikalarında ve kamuoyunda güvenleştirildi.

Yunan siyaseti, göç seviyelerindeki artışı suç oranlarının artmasına bağladı ve göçmenleri Yunan toplumundan dışlama gereğini vurguladı. Devlet politikalarında 1991 yılında Göç Yasası belgesiz göçmenlerin girişini önlemeye çalışan ve sınır dışı etmeyi kolaylaştıran kısıtlayıcı maddelerle kabul edildi. Yunan polisine göçmenlik ve sığınmacı konularında tam yetki verilerek ulusal güvenlik aygıtı üzerinde göçün güvenleştirilmesine katkı sağladı (Grigoriadis & Dilek, 2018, s. 174).

2000'li yılların ortalarından sonra Yunanistan, Almanya gibi diğer AB ülkelerine girmeye çalışan Orta Doğu ve Sahra altı ülkelerinden gelen göçmenler için bir varış noktasından transit ülke konumuna geldi. 2008 yılından bu yana Yunanistan'da göç tartışmaları ve ekonominin durumuyla beraber göç konuları tamamen güvenleştirilmesiyle 2010'lu yıllarda aşırı sağ siyasi partilerinin de yükselişi krizi zirveye tırmandırdı (Triandafylliou & Ambrosini, 2011, s. 262).

2. Yunanistan'ın Ulusal Göç Politikası

1990'lara kadar Yunanistan'ın göç politikası, Yunan tarih yazımındaki anlatımıyla Küçük Asya felaketinden (Türk Kurtuluş Savaşı) sonra mülteci akışını düzenlemeyi amaçlayan ve bunun sonucunda modern ihtiyaçları karşılamayan 1929 tarihli bir yasa (4310/1929) ile düzenlenmiştir (Rumeliotis, 2020 , s. 8). Yunanlı akademisyen Anna Triandafyllidou'ya göre 1990'larda Yunan göç politikasının göç yönetiminde deneyim eksikliği, bölgesel ve dış politika endişeleri, bu noktada Balkanlardaki siyasi istikrarsızlık, tarafından yönlendirildiğini savunuyor (2009, s. 78). Balkanlarda durum istikrara kavuştukça ve siyasi elitler göçün kalıcı olduğunu anlaşılınca, Yunan göç politikasını yönlendiren faktörlerin ve endişelerin değiştiği belirtiliyor.

Yunanistan'da 1998 ve 2008 yılları arasında, birkaç göç yasası düzenleme programı, düzensiz ve belgesiz göçmenler için oturma/çalışma izinlerinin alınmasını kolaylaştırarak ülkede düzensiz bir şekilde yaşayan artan sayıda insanın varlığını ele almaya çalıştığı göç politikaları izlenmiştir (Dimitriadi, 2022). Göçmen sayısı açısından ise 2011 yılında Yunanistan'da yapılan nüfus sayımına göre, toplamda Yunanistan'da 10.815.197 kişilik nüfustan 911.929 yabancı ikamet etmektedir. Yabancı nüfus açısından %52,7 lik bir oranla Arnavut uyruklu, %8,3 oranla Bulgarlar, %5,1 oranla Rumenler, %3,7 oranla Pakistanlılar, %3 oranla Gürcüler, %2'den daha az oranda sırasıyla Ukraynalı, İngiliz, Polonyalı, Rus, Hintliler, Bangladeşliler, Mısırlılar, Filipinli uyruklular gelmektedir (ELSTAT- Hellenic Statistical Authority, 2013).

Geçtiğimiz 20 yıllık periyod boyunca ise Yunan göç politikası, düzensiz göç/sığınma yönetimi ve göçmen entegrasyonu için yasal çerçeve ile ilgili sorunlara politika üretmeye çalıştı. Bu gelişmelerden birçoğunun ilgili AB direktiflerinin iç hukuka aktarılmasıyla ilgili olduğu göz önüne alınmaktaydı. Buna göre Yunan göç politikası Avrupalılaştırma noktasında denilebilir. Yunan hükümetinin göçle ilgili planlarıyla daha az ilgili olduğu, daha çok Avrupalılaştırmanın doğrudan etkisi olduğu gözlenmektedir (Triandafyllidou, 2014, s. 410).

Yunanistan'ın göç politikaları, Avrupa Birliği ile ilgili politikasına uyum sağlaması istendiği için revizyona uğraması gerekmektedir. Yunanistan'ın tarihi boyunca, bazen bir menşe ülke ve bazen de bir varış ülkesi olarak göçmenlikle ilişkisi, bunun geçici bir olgu olmadığını, doğru ve araştırılmış bir yaklaşıma ihtiyaç duyduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Bu nedenle, 1991'den beri ülkenin göçmenlik politikasını modernize etmek için bir dizi yasa ve yönetmelik çıkartılmıştır. Fakat istenilen noktaya hiçbir zaman ulaşamamıştır. Bunun sebebi, sınırların açılmasının ardından eski Doğu bloğu ülkelerinden gelen göçmen akını olarak belirtilmektedir (Rumeliotis, 2020 , s. 9).

2010 ve 2011 yıllarında, Yunanistan'da PASOK hükümeti tarafından göç yönetimi, sığınma reformu ve göçmen entegrasyonu ile ilgili önemli yasalar ortaya çıkmıştı. Bu yasal değişiklikler Avrupa Birliği'nin diğer üye ülkelerine nazaran çok gecikmiş bir politika olarak ifade edilmektedir. 2011 yılında düzensiz göç ve iltica yasaları Yunan meclisinde kabul edilmiş ve 2012 yılında Yunanistan Danıştay'ı tarafından 2010 yılında vatandaşlık yasasının iptal edilmesiyle Yunan Göç Politikaları daha da Avrupalılaşıma eğilimi göstermiş olduğu Yunan akademisinde söz edilmektedir (Triandafyllidou, 2014, s. 411).

2012 yılında ise Yunanistan, Türkiye ile arasındaki kara sınırına Meriç bölgesine çitler inşa etmeye başlaması Yunanistan'daki siyasi aktörler tarafından bir güvenlik tehdidi olarak göçün güvenleştirilmesine tam olarak bir örnek kabul edilmektedir (Grigoriadis & Dilek, 2018, s. 173). 2014 ve 2015 yılları süresince Yunanistan yasasındaki yapılan mevzuat değişiklikleri, ülkede hâlihazırda mevcut olan göçmen gruplarının yerleşimi ve entegrasyonu ile ilgili boşlukları ele almaya çalıştığı ifade edilmektedir. 2014'te Göçmenlik ve Sosyal Bütünleşme Yasası (L4251/2014) kabul edilmiş. Kanunun önemli bir unsuru, üçüncü ülke vatandaşları için uzun süreli oturma izninin getirilmesi olarak görülmektedir (Dimitriadi, 2022).

Aynı zamanda Yunanistan'da doğan ve/veya eğitim gören ikinci nesil çocuklara vatandaşlık veren ve mültecilere üç yıl kaldıktan sonra vatandaşlığa başvurma olanağı sağlayan yeni bir kanunun (L4332/2015 Göç Yasası)¹ kabul edilmesini kolaylaştırdı. 2019'da Yunan siyasi Yeni Demokrasi partisinin yeni liberal-muhafazakâr hükümeti sözlü mülakattan önce zorunlu yazılı vatandaşlık testi başlattı ve mültecilerin vatandaşlığa alınması için gerekli olan kalış süresini yedi yıla çıkardı.

¹ Bu Kanun, "Yunan Vatandaşlığı Kanununda Değişiklik Yapılması-Yunan mevzuatının Avrupa Parlamentosu ve Konseyinin 2011/98/EU sayılı Direktifine uyarlanmasına ilişkin 4521/2014 Sayılı Kanunun Değiştirilmesi- Bir Üye Devletin topraklarında ikamet edecek ve çalışacak ülke vatandaşları ve bir Üye Devlette yasal olarak ikamet eden üçüncü ülke çalışanları için ortak haklar dizisi ve üçüncü ülke vatandaşlarının giriş ve kalış koşullarına ilişkin 2014/36/EU sayılı Direktif mevsimlik işçi olarak istihdam edilmek üzere" olarak da adlandırılmaktadır.

Verilen bu göç yasaları ve ana çerçeve ekseninde, coğrafi konumu itibariyle Yunanistan, kıyıların uzunluğu, adalarının sayısı ve aynı zamanda Ege Denizi'ndeki adalara çok sayıda göçmen kabul etmektedir. Verilere göre toplam göçmen akışı ve denizden giriş, karadan giriş ayrıca bu noktada ölü sayısı ve kayıp sayısı Tablo 2'de belirtilmektedir:

Tablo 2 BMMYK (<https://data2.unhcr.org/en/situation/mediterranean/location/5179>)

YIL	DENİZDEN GİRİŞLER	KARADAN GİRİŞLER	Ölü ve Kayıplar
2019	59.726	14.887	
2018	32.494	18.014	174
2017	29.718	6.592	59
2016	173.450	3.784	441
2015	856.723	4.907	799

Tablo 2'de, 2015 ve 2016 yıllarında sadece Yunanistan'da göç akımlarının bir milyona ulaştığını görülmektedir. Takip eden yıllarda, esas olarak AB-Türkiye anlaşması sayesinde, akışlar artan bir eğilim göstermelerine rağmen keskin bir şekilde azalmaktadır.

Ege adalarında, Midilli'de, Sakız Adası'nda ve Limni Adası'nda deniz akınlarının çok büyük bir yüzdesi gerçekleşmektedir. Bu üç ada, en büyük mülteci ve göçmen nüfusunu bir araya getirmektedir. Başlangıçta olduğu gibi gelişleri kaydetmenin zor olduğu belirtilmekte ve çok az resmi veri olduğu bilinmektedir. Ancak Eylül 2017'de Yunanistan'da bulunan 45.614 mülteci ve göçmenden 13.456'sının adalarda hala misafir edildiğini söylenmektedir (Rumeliotis, 2020 , s. 12-14).

ELSTAT'ın tahminlerine göre, 1 Ocak 2020'de Yunanistan'da yaklaşık 906.000 yabancı vatandaşı (toplam nüfusun yaklaşık %8,4'ü) bulunmakta olduğu bildirilmiştir. 2011 yılında yapılan nüfus sayımının sonuçlarına kıyasla, ülkede yaşayan AB vatandaşlarının azalması nedeniyle yabancı uyrukluların sayısı biraz azalırken, Üçüncü Ülke Vatandaşlarının sayısının artmış olduğu ifade edilmekte, özellikle mülteciler artık nüfusa dâhil edildiğinden dolayı da yabancı vatandaş statüsünde düşüş olduğu dikkat çekmektedir. Eurostat verilerine göre 2020 yılında Yunanistan vatandaşlığını kazanmış göçmenlerin de dâhil olduğu yabancı uyruklu nüfus 1.348.174 olarak kayda geçtiği bilinmektedir (toplam nüfusun yüzde 12,6'sı) (Kotzamanis, 2021, s. 28-30).

2010'dan itibaren Yunan göç politikalarında tersi bir durum ile göç verme hızlanmaktadır. Yunanlılar arasındaki ekonomik kriz ve yüksek işsizlik, ancak özellikle yabancı nüfus, pozitif net göç eğilimini geçici olarak tersine çevirmiştir. 2010-2015 döneminde yaklaşık 250.000 yabancı vatandaşın Yunanistan'ı terk ettiği tahmin edilmektedir (Dimitriadi, 2022).

Tablo 3: Yunanistan'daki Yabancı Uyruklu Kişi Sayısı (Kotzamanis, 2021, s. 29), (ELSTAT- Hellenic Statistical Authority, 2013)

	2011	2015	2020
Yunanistan'daki toplam nüfus	10,816,000	10,858,000	10,718,000
EU28	199,000	199,000	191,000
Üçüncü Ülke Vatandaşları	713,000	623,000	715,000
Toplam yabancı nüfus	912,000	822,000	906,000

Yunanistan'ın 2008 sonrası göç politikaları güvenlik tehdidi olarak görülmesiyle 2015 mülteci krizinin zirveye tırmanan sorun haline dönüşmesi Yunan hükümetlerinde göçmenlere karşı söylemlerin sertleşmesine neden olmuştur. 2008 ve 2014 yılları arasında Yunan göç politika odak noktası, sınır kontrolü (Meriç Bölgesi çit sistemleri) ve sığınma sisteminde yeni bir yasa gerekliliği söz edilmektedir. Ancak, 2010 yılında, ikinci nesil çocukların vatandaşlığa alınmasını kolaylaştırarak ve Yunanistan'da ikamet eden üçüncü ülke vatandaşlarına yerel düzeyde seçme ve seçilme hakkı vererek entegrasyon süreçlerini iyileştirmeye yönelik bir girişimde bulunulmuştur (3838/2010 Göç Yasası).² Ancak, yasanın bazı yönleri 2013 yılında anayasaya aykırı bulunmuş ve önceki sistem eski haline geri getirilmiştir (Dimitriadi, 2022).

Genel olarak Yunan göç politikası, özellikle sığınma konusunda 1990'ların başından beri kısıtlayıcı ve güvenlik endişeleri taşıyan bir unsur olmuştur. Özellikle 2015'teki mülteci krizinden bu yana, caydırıcılığa güçlü bir şekilde odaklanarak ülkedeki sığınmacı nüfus sayısını indirmeye yönelik çeşitli yasal değişiklikler yapılmıştır. En dikkate değer olanı, 1 Kasım 2019'da (L4686/2020'ye kadar) kabul edilmesinden kısa bir süre sonra

²“Law 3838 of 2010 on Current Provisions related to Greek Nationality and the Political Participation of Expatriates and Legally Residing Immigrants”.

değiştirilen Uluslararası Koruma Yasasıdır (IPA) (4636/2019 sayılı Kanun)³ (Dimitriadi, Migration and Migration Policy in Greece, 2022). Bu iki reform yasası, sığınma statüsüne erişimi daha da kısıtlarken sığınmacıların 18 aya kadar gözaltında tutulması uygulamasını düzenli hale getirmiştir (Greek Council for Refugees, 2021).

Meriç bölgesine 2012 yılında Yunanistan ve Türkiye kara sınırına Yunanistan tarafından 10,3 km uzunluğunda inşa edildi. Çitin inşa edilme kararı Yunanistan'ın ulusal göç politikalarında sınır kontrolü için göçün güvenleştirilmesini göstermektedir. 2010 yılında Frontex Yıllık Risk Analizine göre Yunanistan, 2010 yılında AB'de tüm yasadışı sınır geçişleri tespitlerinin %75'inden sorumlu olduğu ifade edildi (FRONTEX, 2010, s. 3). Yunanistan, çitin inşasını 2012 yılında bitirdi ve 3,3 milyon ABD doları maliyetle tamamladı (Grigoriadis & Dilek, 2018, s. 175).

2.1. Ege Denizi Tarihi ve Coğrafi Konumu

Ege denizi; doğusunda Batı Anadolu kıyıları, kuzeyinde Trakya ve Doğu Makedonya'nın güney kıyıları, batısında Teselya ve Mora Yarımadası'nın doğu kıyıları, güneyinde Girit ve Rodos adaları ile çevrili olup bu sınırlar içerisinde yaklaşık 214.000 km²'lik alanı kaplayan bir dikdörtgen biçimindedir. Doğu Akdeniz'in birbirinden bazı farklarla ayrılan beş havzasından biri olan Ege Denizi, Akdeniz'den; Mora Yarımadası'ndan güneybatı Anadolu'ya uzanan Çuha (Kitira), Küçük Çuha (Antikitira), Girit, Çoban Adası (Kaşot), Kerpe (Karpatos) ve Rodos adaları zinciri ile ayrılır. Çanakkale Boğazı yoluyla Marmara Denizi'ne buradan da İstanbul Boğazı ile Karadeniz'e bağlanır. Tam olarak 35° – 41° kuzey enlemleri ile 23° – 28° doğu boylamları arasında yer almaktadır ve kuzeyden güneye yaklaşık 660 km. uzanır. Genişliği kuzeyde 270 km., ortada 150 km., güneyde ise 400 km. civarındadır (Ertürk, 2007, s. 27).

Bununla birlikte, Ege Denizi bir yarı kapalı deniz özelliğindedir. Birleşmiş Milletler Üçüncü Deniz Hukuku Sözleşmesinde yarı kapalı deniz, iki veya daha fazla devlet tarafından çevrelenen ve dar bir çıkış ile başka bir denize veya okyanusa bağlanan, tamamen veya kısmen iki veya daha fazla devletin karasuları ve münhasır ekonomik bölgesinden oluşan bir körfez, havza veya deniz olarak tanımlanmıştır.

³ "Improvement of the migration legislation, amendment of L. 4636/2019 (A' 169), 4375/2016 (A' 51), 4251/2014 (A' 80) and other provisions".

Ege'nin iki kıyıdaş ülkesi Türkiye ve Yunanistan olmak üzere pek çok ülke açısından Ege Denizi stratejik ve güvenlik için ayrı bir öneme sahiptir. Güvenlik bağlamında İstanbul ve İzmir gibi önemli limanlara ulaşım ve kullanım açısından engelleme etkisine sahip Ege adaları parça parça denize yayılmış biçimdedir. Deniz trafiğinin kontrolü adına Ege'nin karasuları meselesi Türk-Yunan sorunlarının en önemli başlığını oluşturduğu söylenmelidir. Bu güvenlik meselesi Ege'den aşağıya inerek Doğu Akdeniz'de de önem kazanmıştır. Türkiye'nin açık denizlere bağlantısının en önemli ayağını da yine Ege Denizi oluşturmaktadır.

Bu çerçevede, mevcut statükonun uluslararası antlaşmalarla korunmakta olduğu ayrıca Türkiye'nin deniz güvenliği meselesinde en önemli hususu oluşturduğu bariz bir şekilde vurgulanmaktadır. Ancak mevcut durum bile Ege Denizi'ndeki hakkaniyet ilkesinden yoksun olduğunu kanıtlar niteliktedir. Bölge coğrafyasındaki denizde bulunan "Ada, adacık ve kayalıkların" büyük çoğunluğunun Yunanistan'ın hak iddiaları üzerine önemli ölçüde adalara Yunan egemenliği iddiaları bulunmaktadır. Bu durum Ege'deki ulaşım hatlarının kontrolünü ele geçirdiğini, kendi anakarasını güvence altına aldığını hatta Anadolu'ya yönelik bir tehdit oluşturduğu (Doğu Ege Adalarının Silahsızlandırılması uluslararası antlaşmalarla belirlenmiş olmasına rağmen Yunan tarafı bunu görmezden gelmekte, farklı politikalarla bu hukuki dayanağı çığnemektedir) ve Türkiye'yi Anadolu kıyılarına hapsetmeye çalışmaktadır.

Ege Denizi Anadolu Yarımadası ile Yunanistan arasında üzerinde irili ufaklı 3000'e kadar ada/adacık bulunan yarı kapalı deniz, aynı zamanda Karadeniz ile Akdeniz'i birleştiren Boğazların tamamlayıcısı bir ön yoldur. Ayrıca jeomorfolojik karakteriyle Ege'nin tabanı ortalama 350 metre derinlikte bir denizaltı platosuna sahiptir (Harp Akademileri Komutanlığı, 1995, s. 2). Bu durum denizaltı zenginliğini gösterir. Balıkçılık bakımından ise Ege'nin güneyi çok fakirdir. Çanakkale Boğazı'ndan üst akıntısıyla gelen ve besin tuzları, oksijen ve plankton bakımından zengin olan Karadeniz suları, kuzeydeki balık yaşamını olumlu etkilemektedir. Ege'de avlanan balıkların tümüne yakını kıta sahanlığı derinliğini aşmayan sulardan elde edilir. Ege'nin güney kıyıları ise süngercilik bakımından zengindir (Harp Akademileri Komutanlığı, 1995, s. 8).

Öte yandan, Ege Adaları'nı genel olarak üç gruba ayırmak mümkündür. Anadolu Yarımadası'nın uzantısı olan ve Türk kıyılarına yakın bulunan adalar birinci grubu oluşturur. Bunlar Doğu Sporad ve Güney

Sporad Adaları (Oniki Ada) olarak isimlendirilir. Bu adaların en önemlileri Midilli, Sakız, Sisam, İkaria, İstanköy, Rodos ve Kerpe adalarıdır. Yunan kıyılarına yakın olan adalar ikinci grubu teşkil eder. Bunlar Kuzey Sporad ve Kiklad Adaları olarak anılır. Ege'nin güney sınırını oluşturan Kitira, Girit ve devamı olan adalar da üçüncü grubu teşkil eder (Harp Akademileri Komutanlığı, 1995, s. 11).

Buna paralel olarak, Ege Denizi tarihin her döneminde hem Anadolu hem de Yunanistan'da kurulan medeniyetler için önemli derece bir stratejiye sahip olmuştur. Ege Denizi'nde var olan Türk egemenliği, Boğazların güvenliğinin sağlanması ve artan korsanlık faaliyetlerinin önlenmesi için 1456 yılında Taşoz, Semadirek, Bozcaada, Gökçeada ve Limni adalarının alınması ile başlamıştır. Daha sonraki dönemde ise 1462'de Midilli, 1522'de Rodos ve Oniki Ada Türk egemenliğine geçişleri ile Ege'nin stratejik konumu daha da önemsenmiş ve 1534 yılında hem Ege Adaları'nın ekonomik açıdan Anadolu'ya bağlı olması hem de Akdeniz'den gelebilecek herhangi bir tehdide karşı bu adaların Anadolu'nun savunulmasındaki stratejik önemi göz önüne alınarak, merkezi Rodos Adası olan Cezayir-i Bahr-i Sefid Beylerbeyliği oluşturulmuş olduğu bilinmektedir. Osmanlı yönetiminde Ege Adaları ziraat faaliyetleri yönünden dışa bağımlı iken, bu adalardan mümkün olduğunca daha az vergi alınmış ve ada halkının ekonomik durumunu iyileştirecek muafiyetler tanınmıştı (Başak, 2016, s. 3).

2.2. Midilli Adası (Lesvos)

Yunanistan'ın egemenliğinde bulunan Midilli adası üç yarımadadan oluşan, Edremit Körfezi'nin doğal uzantısı ve girişi üzerinde bulunmaktadır. 1630 km²'lik yüzölçümü ile Akdeniz'in yedinci büyük adasıdır. Anadolu'ya en yakın olduğu nokta ise Sürüce Burnu'dur (9 km.). Ayrıca Ayvalık'a 22, Akçay'a 48, Sarımsaklı Plajı'na 25, Dikili'ye 24, Foça'ya 40 km. uzaklıktadır. Fakat Yunan anakarasından en yakın olduğu konumda bulunan Kavala'ya 270, Selanik ve Pire'ye 360 kilometre mesafededir (Ertürk, 2007, s. 38).

Ayrıca, büyüklüğü itibariyle Akdeniz'in 7.nci, Yunanistan'ın 3.ncü büyük adası olan Midilli'nin yüzölçümü 1630 km²'dir ve kıyıları uzunluğu 370 km'dir. Ada genel olarak dağlık bir yapıdadır (Harp Akademileri Komutanlığı, 1995, s. 15).

Göçmenler için Yunanistan'ın Midilli adası Avrupa'ya ilk geçiş durağı olarak görülmekteydi ve bu ada üzerinde göçmenler için üç ağırlama merkezi faaliyet göstermektedir. Bunlardan bir tanesi merkezde, adanın kuzeydoğu tarafında, mültecilerin tespit edildiği, kaydedildiği ve sınıflandırıldığı Moria'da bulunmaktadır. İkinci merkez, Midilli adasının yaklaşık 2,5 km kuzeyinde, sığınmacıların götürüldüğü Kara Tepe'de bulunmaktadır. Üçüncü merkez ise Midilli'nin güneyinde bir çocuk kampı alanında faaliyet gösteren mülteci kampıdır (Rumeliotis, 2020 , s. 16).

Öte yandan, Yunanlı akademisyen ve araştırmacı Rumeliotis'in hazırladığı adalardaki göçmen sorunları adlı raporda Moria göçmen kampı, 3.000 kişilik kapasitesi ile muhtemelen Avrupa'daki en büyük mülteci ve göçmen kabul merkezine sahiptir ve bu sayı sürekli mülteci geliş nedeniyle aşıldığı ifade edilmektedir. Bu kampta, Midilli adasına gelenler resmi kayıt prosedürlerini takip etmek için ilk karşılama alanı olarak anılmaktadır. Zamanla ve göçmenlik politikasındaki değişikliklerle Moria'da iki kamp oluşturulmuştur. Birincisi, yüksek bir çitle çevrili olan ve şu anda AB'nin talimatlarına göre Yunan silahlı kuvvetleri gözetiminde faaliyet gösteren kayıt merkezidir. Bu merkezde, iltica başvurusunu başlatmak için yetkililer tarafından kaydolmaya alınanlar olmakta ve ikinci kamp ise mesafe olarak merkezin dışında kurulmuş, çitleri geçmek ve detaylı kayıtları için kişileri kaydetmek için sıralarını bekleyen mültecilerden oluşmakta olduğu Yunanlı akademisyen ve araştırmacılar tarafından ifade edilmektedir (Rumeliotis, 2020 , s. 16).

Adada bulunan göçmen kampından Kara Tepe'de faaliyet gösteren merkezde, Yunanlı uzmanlarca raporda sözü edilen önemli bir nokta ise; yetkililer tarafından uluslararası korumaya ihtiyaç duyduğu ve sonuç olarak ikamet izni ve iltica verilmesinden öncelik gösterilen Suriyeli mülteciler teşvik edildiği belirtilmiştir. Sınırların kapatılmasından dolayı oradaki insanlar uluslararası koşulların tanımladığından daha uzun yaşamaya zorlanmakta ve bu da zorluklara neden olmaktadır (Rumeliotis, 2020 , s. 16).

Son olarak, Sivil Toplum Kuruluşları tarafından bağışlanan ücretlerle inşa edilen bir çocuk kampı bulunmakta olduğu ve bu alanda faaliyet gösteren PIKPA (Vatanseverlik Vakfı Sosyal Refah Vakfı) konukseverlik merkezi, esas olarak gönüllüler tarafından masrafları karşılandığı ve gerekli hizmet ve desteğin sağlandığı belirtilmiştir. Her

milletten mülteci ve göçmenlere ev sahipliği yapmakta olduğu da belirtilmektedir (Gounari, 2020, s. 48).

Öte yandan, Sakız adası ise, Midilli adasındaki olayların geniş bir şekilde yer alması, tabii ki oraya gelen aşırı mülteci sayısından dolayı, Kuzeydoğu Ege'nin diğer adalarındaki durumu gölgelediği söylenmektedir. Bununla birlikte, Midilli ile karşılaştırıldığında daha küçük olmasına rağmen, dönemsel olarak 2012-2018 yılları arasında Sakız Adası'na gelenler göçmen sayılarının devamlı artış gösterdiği ifade edilmektedir.

Bu bağlamda, göç olaylarında Yunanistan'ın Midilli adası kadar önemli bir konuma ve duruma sahip olan diğer ada ise Limni (Lemnos) adasıdır. Limni Adası Ege Denizi'nde Midilli, Limni ve Ayios Evstratios Adalarından oluşan Yunanistan'a ait Midilli vilayetinin bir adasıdır. Çanakkale Boğazı'nın tabii bir uzantısı durumunda olan Limni Adası Çanakkale Boğazı'ndan 34 mil, Kavala'dan 65 mil, Volos'tan 134 mil Pire'den 192 mil uzaklıktadır (Harp Akademileri Komutanlığı, 1995, s. 11).

Sonuç olarak görüldüğü üzere Ege Denizi'nde göçmen akışının yaşandığı en yakın coğrafi konum bakımından Türkiye sınırlarıdır ve Yunan adaları göç hareketliliğinin güvenlik meselesinde Avrupa bağlamında ilk durağı ve ilk güvenlik sorununu oluşturmaktadır. Uluslararası hukuk kaynaklarınca Yunanistan ve Avrupalı devletler tarafından insani yaşam alanı oluşturulmaması bir yana, göçmenler buradan tam tersi bir etkiyle insanlık dışı durumlarla karşılaşmaktalar ve uluslararası toplum bu duruma göz yummaktadır. Bu davranışın ileriki yıllarda güvenliğin uluslararası hukuk alanında insan haklarında önemle vurgulanacağı bir mesele olacağı söylenebilir.

2.3. Moria Göçmen Kampı

Yunanistan'da 2019 yılında yayımlanan Moria Göçmen Kampı Raporuna göre yaşam koşulları, insani durumlar oldukça kötü olduğu ifade edilmiş, aşağıdaki sözlerle dile getirilmiştir:

Midilli'nin "ormanı"- tuzağa düşen insanlar tehlikede, "Sorunun sığınmacıların kabulüyle hiçbir ilgisi yok. Hayatta kalma mücadelesine dönüştü." Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri Dunja Mijatović, Ekim 2019'da Yunanistan'a yaptığı olağanüstü ziyaretin ardından yapmış olduğu bu açıklama aslında AB'nin bu duruma gösterdiği tutumu sergilemektedir. Yunanistan kendi ülke sınırlarının yani Ege Denizi sınırlarının her daim

AB'nin bir sınırı olduğu izah etmekte ve tutumunu hep bu şekilde sürdürmektedir.

Binlerce mülteci, Moria'da hem içinde hem de esas olarak Karşılama ve Tanımlama Merkezi (KYT) çevresinde mahsur kalmış durumda, çoğu KYT'nin dışındaki çadırlarda insanlık dışı durumda, zeytinliklerde, sözde "ormanda" tehlikeli koşullarda yaşıyor (Greek Council for Refugees, 2019, s. 1).

Bu çerçevede ayrıca raporda şu ifadeler yer almaktadır: “Yunan Mülteci Konseyi (HRC), adada kalıcı bir mevcudiyetin yanı sıra acil durum misyonları ile mahsur kalan mültecilere hukuki ve sosyal yardım sağlamakta ve ayrıca bu kişilerin durumu ve korunma sorunlarını kayıt altına almaktadır ve de ayrıca bu sorunları Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri Dunja Mijatović adaya ziyareti sırasında gündeme getirildi, burada savaştan ve zulümden kaçan binlerce insanın çaresiz yaşam koşullarını kayıt altına aldı.” (Greek Council for Refugees, 2019, s. 1).

Raporun devamında ise burada görevli olarak bulunan Yunan Mülteci Konseyinden bir yetkili şunları ifade etmiştir:

“Midilli adasına özel görevimizin bir parçası olarak (16-18 Ekim 2019) yaşam koşullarını kaleme aldık, mülteciler ve yetkililerle görüştük. Kabul ve iltica sisteminin ciddi, sistemik sorunlarını tespit ettik. Özellikle: Midilli’de, yılın başından Ekim ayı sonuna kadar mültecilerin gelişleri 19.000’i aşmış ve en çok gelenler Ağustos (3.380) ve Eylül’de (4.856) olduğu kaydedilmiştir. Adada mahsur kalanların çoğunluğu aileler (%63) ve çocuklar (%33), büyük çoğunluğu Afganistan’dan (%71), Suriye’den (%13) ve Demokratik Kongo Cumhuriyeti’nden (%4) oluşturduğu ifade edilmiştir. Başka bir deyişle, bunlar, yaygın çatışma, şiddet ve / veya sistematik insan hakları ihlalleri ile karakterize edilen ülkelerden geldikleri için mülteci profiline sahip kişilerdir. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği verilerinin yanı sıra Yunanistan ve diğer AB Üye Devletlerinde bu uyrukların yüksek mülteci statüsü tanınma oranlarının gösterdiği gibi.” (Greek Council for Refugees, 2019, s. 2) .

Ayrıca Yunanistan Mülteciler Konseyi tarafından yayımlanan raporda şu ifadelerde dikkat çekicidir; *“Yaşam koşulları kâbus gibi, koşullar kâbus gibiydi. Bırakın aileler ve küçük çocuklar bir yana, kimsenin bu koşullarda yaşamaya zorlanması düşünülemez. Görevimiz süresince, Karşılama ve Tanımlama Merkezi (KYT)’nin Moria’daki tesislerinde ve çevresinde yaklaşık 14.400 kişi yaşarken, bu kampın kapasite alanı sadece 2.840 kişilikti.”* (Elliniko Simvoulío gia tous Prosfíges, 2019, s. 2-4).

Söz konusu raporun devamında çocuklarla ilgili başlıkta ise şu ifadeler yer almaktadır;

“Durum, görev sürelerimiz boyunca gün sayısı 1000’den fazla olan refakatsiz çocuklar için oldukça perişan bir vaziyet ortaya koyuyor. Pansiyonların ve / veya konutları için alternatif yapıların devam eden kapasite yetersizliği nedeniyle bunlardan sadece 342’si KYT’de, 10’u ise 7 aya kadar olan aralıklarla çevre yerlerde barındırıldı. Teorik olarak, çocukların geri kalanı, her durumda 3 aya yaklaşan süreler boyunca, bilinmeyen yetişkinlerle birlikte, yeni girenlerin geçici olarak barınması için planlanan kubbe altında istiflenmiş olarak yaşıyor. Ancak uygulamada, bu çocukların çoğu, herhangi bir denetim, güvenlik veya bakım olmaksızın ve hatta yetkili Servisler ve Yetkililer tarafından tam olarak nerede yaşadıkları hakkında bilgi sahibi olmadan "ormanda" tek başına kalıyor.” (Greek Council for Refugees, 2019, s. 8).

Görüldüğü üzere çocukların insanlık dışı yaşam koşullarında kalmaları hatta ormanda tek başlarına kalmaları Yunanistan hükümeti için bir sorun teşkil etmemekte aksine toplu olarak kalmaları sorun çıkarabilecekler düşüncesi ile ayrı ayrı ve farklı ortamlarda kalmaları sağlanmaktadır. Bu coğrafi bağlamda Yunanistan’ın güvensizlik hissini uluslararası hukuk ve insan hakları hukukunu barındırmadığı güvenlik politikalarına sahip olduğunu göstermektedir.

Devamında, aynı raporda sistemin ne kadar yetersiz ve isteksizce işletildiği ele alınan raporun yetkilileri tarafından ifadelere göre;

“Midilli adasındaki kabul sisteminin genel görünümü, felçli bir sistemdi ve tamamen yetersizdi. Çadırlar da dahil olmak üzere ihtiyaç stokları yetersiz kalırken, KYT’nin misafirleri,

küçük ve şüpheli (alabilecekleri gıda) bir porsiyon kaliteli gıda alabilmek için günde bir defadan fazla 4 saate kadar sıra beklemek zorunda kalıyorlar. Başka bir kışın göz önünde bulundurulduğunda, misafirlerin çoğu soğuk, yağmur ve çamurla tekrar yüzleşmek zorunda kalacak, sağlıkları ve fiziksel bütünlükleri gerçek ve umutları bir kez daha trajik.” (Greek Council for Refugees, 2019, s. 9).

Bu sorunlar çevresinde, Yunanistan’daki göçmen kamplarında gelişmeler daha da kötüleşmiş ve Moria göçmen kampında 9 Eylül 2020 tarihinde büyük bir yangın felaketi yaşanmıştı. Yunan basınında bu durum şöyle ifadelerle yer aldı: Moria mülteci kampında 13.000’den fazla insanı sokakta bırakan yangının ardından hükümet benzeri görülmemiş bir durumla karşı karşıya (<https://www.in.gr>, 2020). Moria’da yangın: KYT’de küllerle dolu, sokaktaki göçmenler, aralarında koronavirüs bulunan 35 kişi-Ada olağanüstü durumda (www.iefimerida.gr, 2020).

Bu çerçevede ise olay sonrası Yunan Hükümeti sözcüsü, Stelios Petsas şöyle ifade etmektedir; “Moria’daki yangının tesadüfi olmadığı ve karantinaya girmeleri istendiği mülteci ve göçmenlerden çok geniş bir tepki cephesi olduğunu iddia etti. Tüm olasılıklar dikkate alınacaktır. Hem yol hem de nedenler.” diye ekledi. Hükümet sözcüsü, “Görüşmeden sonra duyurular yapılacaktır. Midilli’nin olağanüstü hâl ilan edileceğini ve Moria’da yaşayanların adayı terk etmelerinin yasaklanacağını” vurguladı. Devamında ise Yunan basının ilginç sorusu dikkat çekmektedir; *“Hükümetin olaylara Türk müdahalesi olup olmadığını araştırıp araştırmadığı” sorulduğunda, Yunan hükümet sözcüsü Stelios Petsas; “Verileri inceledikten sonra kimin sorumlu olduğuna dair bir sonuç çıkacağını, ancak böyle bir olasılığı göz ardı etmediğini”* söyledi (<https://www.in.gr>, 2020).

Alman basınında çıkan haberde ise şu sözler yer aldı: Alman yardımcısı, *“Yunan polisi herhangi bir yardımı engellemeye çalışıyor”* diyor. Berlinli hemşire Christine Schmitz ise sözlerinde şunları vurgulamıştır; *“Yardımcılar, Midilli’ye ulaşan mülteci kampından bazı insanlara yardımcı oldular. Ancak deneyimleri hakkında konuşmak istemediler. İnsanlar çok sarsılmış ve çaresiz.”* Sınır Tanımayan Doktorlar yardım kuruluşu da mültecilere ulaşmada zorluk yaşandığını bildirdi. Örgüt, bölge sakinlerinin yol kapatmalarının, yardımcılardan kamp önündeki kliniğine ulaşmasını engellediğini söyledi. *“Hala yıkılmış kampta ve tesisimizde bulunan*

insanlara ulaşmamız gerekiyor. Tıbbi yardımın önlenmesi tamamen kabul edilemez!" (www.sueddeutsche.de, 2020). Yangın sonrası Midilli adasında Kara Tepe adında bir göçmen kampı kurulduğu da aynı haber ve raporlarda belirtilmektedir.

3. Yunanistan'ın Ulusal Entegrasyon Politikası

Küreselleşme ile uluslararası göç akımı ve Avrupa göç politikalarının zorunlu olarak benimsenmesi gibi bileşenler, Yunanistan'da bir göç politikasının benimsenmesini gerektiren faktörler olarak analiz edilmektedir (Kalantzi F. , 2017, s. 119). Yunanistan'ın göçmen entegrasyon politikasının Avrupa göçmen entegrasyon politikası ile birlikte analizi, ikisinin etkileşimi, aynı zamanda Yunan göç politikasının Avrupalılaşması, Yunanistan'ın güvenliğe atıfta bulunarak yeni bir ulusal entegrasyon politikasına gittiği görülmektedir.

Göçmen kabul etmek yerine gönderen bir ülke olan Yunanistan, diğer Avrupa ülkeleriyle karşılaştırıldığında, göçü yönetme konusunda tecrübesiz ve Soğuk Savaş'ın sona ermesi, yeni gelişen jeopolitik değişimlerin ardından yeni zorluklara yanıt vermeye hazırlıksız bir ülke olarak karşımıza çıkmaktadır. Yunanistan'daki yeni göçmen krizinin ulusal entegrasyon politika ihtiyacı, ilgili hükümetleri yeni bir yasal çerçeve oluşturmasıyla güvenlikleştirdiği ifade edilmelidir. 1990'ların başlangıcından önce göç, Yunanistan'ın iç ve dış politikasının bir parçası olmadığı ve de hükümetlerin öncelikleri arasında olmadığı bilinmektedir (Kalantzi F. , 2017, s. 119).

1925 yılında kabul edilen ve onaylandığı 1927 yılından 1929 yılına kadar sadece iki yıl geçerli olan "Yunanistan'da Yabancıların Yerleştirilmesi ve Entegrasyonu" hakkındaki 3275 sayılı Kanun dışında başka bir mevzuat bulunmamaktaydı. Yunanistan'da yabancıların yerleşimi ve entegrasyonu, polis kontrolü, pasaportlar, sınır dışı etme", 1990'ların başına kadar 60 yıldan fazla bir süredir yürürlükte olan eski usul bir entegrasyon modeliydi (Kapsalis & Katsoridas, 2004, s. 10). 1980'lerde, Yunanistan'a gelmeye başlayan mültecilerin entegrasyonunu düzenlemek için getirilen eski model olan yukarıda bahsedilen bu yasanın uygulanmasının, göç olgusunu ve özellikle yabancıların Yunanistan'a akımını düzenleyemediği ortaya çıkmıştır (Bagavos & Papadopoulou, 2002, s. 95).

2001 yılında Yunanistan'ın nüfus sayımına göre, yabancılar ülkenin toplam nüfusunun %7'sini oluştururken, bazı akademik çalışmalar bu rakamı %10'a çıkarmaktadır. Yunanistan'ın hem yerli nüfustan hem de birbirinden dilsel ve kültürel olarak farklı göçmenleri kendi sosyal dokusuna entegre etmesine ve aynı zamanda nüfus artışı gibi ikincil sonuçlarla uğraşmasına izin verecek entegre bir göç politikası çerçevesinin formülasyonu suçluluk, klişeler ve önyargılar, yabancı düşmanlığı ve ırkçı tepkiler ile güvenikleştirildiği görülmekteydi (Georgios, 2007, s. 163).

Uzun yıllar farklı yasalar kabul edilmiş olsa da hala tam bir entegre politikası Yunanistan'da yapılmış değildir. 2014'te kabul edilen yasa ise "Göç ve sosyal entegrasyon ve diğer hükümler" başlıklı yeni göçmenlik yasası (4251/2014), üçüncü ülke vatandaşlarının Yunanistan topraklarına giriş, ikamet ve sosyal entegrasyon konularını düzenlemektedir. Bu yasa, önceki Yunan yasalarını ve AB mevzuatını az da olsa birleştirdiği ifade edilmektedir. Mevcut göçmenlik yasal çerçevesini basitleştirmeyi amaçlamış ve birçok göçmenin bürokrasi nedeniyle vatandaşlık haklarını dahi kaybettiği için daha önce neredeyse imkânsız olan geçici oturma izni vermesi nedeniyle diğer yasalardan farklı olduğu görülmektedir. Bu yasa, Yunan göç politikasının Avrupalılaştırma teorisini doğrulayan Avrupa mevzuatını içeren bir paket olarak görülebilir (Kalantzi F. , 2017, s. 124). Fakat tabii tam olarak bir entegre birleşimi olduğu söylenemeyecektir.

Yunanistan Göç Politikası Bakanlığı Temmuz 2019'da Yunanistan'ın Millî Stratejisi adlı raporunu yayımlamış ve bu rapora göre aldıkları güvenlik odaklı stratejik hamleler ve kararlar dikkat çekici ve ilginç olduğu gözlenmiştir. Bu rapora göre; Nisan 2013'te İçişleri Bakanlığı, yasal olarak ikamet eden üçüncü ülke vatandaşlarının entegrasyonu için bir entegre politika geliştirmek üzere Bakanlığın temel ilkelerini ve ulusal stratejik önceliklerini ve politikalarını sınırlandırmak amacıyla üçüncü ülke vatandaşlarının Entegrasyonu için ilk Ulusal Stratejiyi hazırladı (İpourgeio Metanastefikis Politikis, 2019, s. 8).

- a) Yüksek işsizlik ve yoksulluk oranlarıyla karşı karşıya kalan savaşla harap olmuş bölgelerden gelen uluslararası koruma başvuruları ve göçmenlerin yanı sıra karma göç akışlarının kitlesel akışı, artan sayıda savunmasız insan (çocuklar, kadınlar, travma sonrası stres bozukluğu olan insanlar),
- b) Göçmenlik alanındaki yeni gelişmeler ışığında, Göçmenlik Politikasının (PD 123/2016) kurulması ve işleyişi, temel

sorumlulukları ile göçmenler / başvuru sahipleri / uluslararası koruma için başvuru sahipleri için bir kabul ve destek sistemi oluşturulması ve yararlanıcıları, ülkedeki yasal ikametlerini sağlamanın yanı sıra, sosyal uyumu sürdürürken ve korurken Yunan toplumuna entegrasyonlarını amaçlayan eylem ve programların sağlanması ve planlanması,

- c) Son on yılda ülkede yasal göçmenlerin işsizliğinde keskin bir artışa, işlerin genel olarak küçülmesine ve yeni girenleri işgücü piyasasına entegre etmenin zorluğuna neden olan ekonomik kriz,
- d) Kabul ve entegrasyon sürecine diğer kurumsal ve kurumsal olmayan aktörlerin ve özellikle bu çabada kilit bir rol oynamaya davet edilen belediyeler gibi yerel aktörlerin daha fazla ve daha aktif katılımına duyulan ihtiyaç,
- e) Mali destek amacıyla, Avrupa İltica, Göçmenlik ve Entegrasyon Fonu'nun (TAME) kurulması ve Ekonomi ve Kalkınma Bakanlığı bünyesinde yönetimi için bir Özel Sekreterliğin işletilmesi (Kanun 4375/2016) Üye Devletlerin, haysiyet ilkelerine saygı duyan, yasal göçmenler ve uluslararası korumadan yararlananlar için ortak bir Avrupa entegrasyon politikası ve etkili bir geri dönüş politikası olan Ortak Avrupa İltica ve Göçmenlik Sistemini benimseme ve geliştirme çabaları ve insan haklarının korunması, (İpourgeio Metanastefikis Politikis, 2019, s. 9)

Bu rapora göre devamında ifade edilen Yunanistan'ın göç politikası; bir yandan göçmenlerin, uluslararası korumadan yararlananların ve başvuru sahiplerinin / başvuru sahiplerinin giriş ve ikametlerini düzenleyen ve kontrol eden ve diğer yandan ev sahibi ülkenin topraklarında halihazırda yerleşik olan göçmen nüfusa yöneliktir. Daha spesifik olarak, göç politikasının ilk ayağı, göçmenlerin, başvuru sahiplerinin ve ev sahibi ülkedeki uluslararası koruma yararlanıcılarının ikametleri için kabul ve yasal prosedürlerinden geçen politikalar ve kurumsal çerçeveye ilgilidir. Aynı zamanda ev sahibi ülkenin izlediği geri dönüş politikasını belirler. Sırasıyla, ikinci eksen sosyal politika ve özellikle eğitim, barınma ve istihdam politikaları dahil olmak üzere göçmenlerin kabulü ve entegrasyonuna yönelik bireysel ulusal ve Avrupa politikaları ile ilgilidir. Bu ekseninde izlenen politikalar, prensipte olumlu niteliktedir ve göçmen nüfusun ev sahibi ülkenin vatandaşları ile yakınlaşması için kurumsal, resmi

ve sosyal koşulları geliştirmeyi amaçlamaktadır (İpourgeio Metanastefikis Politikis, 2019, s. 10).

3.1. Yunanistan'ın Yeni Ulusal Entegrasyon Stratejisi

Yunanistan'da bugüne kadar entegrasyonda ana odak noktası, sınır muhafızları, yasadışı göçmenlerin yasallaştırılması ve ikamet izinlerinin verilmesi ile göç akışlarının yönetimi üzerine idi. Entegrasyon süreci, zaten yerleşik olan yurttaşlarının destek ağları aracılığıyla göçmenlerin ve az sayıdaki mültecinin bireysel çabalarına bırakıldı. İlk akımların entegrasyonu, daha sonra gelişmekte olan Yunan ekonomisinin işgücü piyasasına doğrudan erişimiyle kolaylaştırıldı.

2008 yılında, bir bütçe içermeyen ve bunun sonucunda uygulanmayan "Estia (Odak)" Entegre Planına bir dâhil etme politikası planlamaya çalışılmıştır. Göç Bakanlıklarının (Eğitim, Çalışma) entegrasyonundan sorumlu toplu ve geçici eylemler dışında entegrasyon için yapılan ilk önemli ve koordineli çaba, 2007-2013 dönemi için ortak finanse edilen Avrupa Entegrasyon Fonu ile başladı (uygulama dönemi ile birlikte 2009-2015), dönemin sorumlu otoritesi, İçişleri Bakanlığı Sosyal Entegrasyon Müdürlüğü'nün, entegrasyonun tüm eksenlerini kapsayan 92 eylemi planladığı, koordine ettiği ve finanse ettiği, toplam 15.224.616,57 avro harcadığı kaydedildi. Bu eylemler, kapsamlı bir iş entegrasyon planının yokluğunun kısmen yerini almasına rağmen, parçalı, kısa ömürlü ve tutarsızdı (İpourgeio Metanastefikis Politikis, 2019, s. 29).

Öte yandan, Ulusal Entegrasyon Stratejisi, Üçüncü Ülke Vatandaşlarının Entegrasyonu için en son Eylem Planı olan Yunanistan Birliği Başkanlığı Altında Katılım Konusundaki Avrupa Bakanlar Konseyi Kararları (Haziran 2014) dâhil olmak üzere daha yeni AB pozisyonlarını dikkate almaktadır. Yunanistan dâhil olmak üzere Avrupa toplumları giderek çeşitleniyor ve çeşitli olmaya devam edecek. Eurostat verilerine göre, şu anda Avrupa Birliği'nde yaşayan yaklaşık 20 milyon üçüncü ülke vatandaşı vardır ve bu, Birliğin toplam nüfusunun %4'üne eşittir (İpourgeio Metanastefikis Politikis, 2019, s. 30). Görüldüğü gibi Yunanistan göç politikaları üzerine de siyasi, ekonomik, kültürel vs. tüm çalışma alanlarını AB çatısı altında icra etmekte ve AB politikaları ile uyumlu koordine etmektedir. Bu durum AB politikalarının Yunanistan'da sürdürüldüğünü açıkça izah etmektedir.

Bu çerçevede metinde, göçmenlerin, başvuru sahiplerinin ve uluslararası koruma başvurusunda bulunanların ve ülkedeki yararlanıcılarının entegrasyonu için gözden geçirilmiş bir stratejiyi yansıtır ve hem yerel hem de Avrupa düzeyinde ve daha geniş uluslararası düzeyde geliştirilen yeni verilerle uyumludur. Ulusal Stratejinin ana yönleri şunlardır (İpourgeio Metanastefikis Politikis, 2019, s. 36):

1. Uluslararası korumadan yararlananların ve Yunan toplumuna sorunsuz bir şekilde girebilmeleri amacıyla ülkede geçici olarak ikamet eden ve / veya koruma statülerinin tanınmasından sonra burada kalacak olan başvuru sahiplerinin entegrasyonu,
2. Ekonomik kriz nedeniyle yasal ikamet statüsünü devam ettiremeyen göçmenlerin nihai olarak ülkedeki entegrasyonlarını tamamlamak amacıyla yasallığına geri dönmelerinin kolaylaştırılması
3. Yerel Yönetimin, entegrasyon politikalarının ayrılmaz bir ortak şekillendiricisi olarak ve bunların uygulanmasında temel bir yürütme mekanizması olarak rolünün güçlendirilmesi ve belediyelerin ve bölgelerin entegrasyon sürecine katılımı için uygun bir çerçevenin oluşturulması ve sağlanması
4. Sosyal uyumu sağlarken, üçüncü ülke vatandaşlarının entegrasyonunun önemi konusunda ev sahibi toplumun ve daha geniş halkın farkındalığını artırmak, entegrasyonun olumlu işaretini ve bunun Yunan devleti ve toplumu için önemli faydalarını güçlendirmek

Sözü edilen yukarıdaki Yunanistan'ın entegre hedefleri, bu "Ulusal Strateji" de önerilen tüm eylemlerden geçer ve yansıtılırken, hemen uygulanması yakın olan aşağıdaki projelerde (düzenli hedefler) yansıtılır:

1. Özellikle Yunanca ve İngilizce olmak üzere dil öğrenme programları, göçmenler ve 15-18 yaş arası başvuru sahipleri ve uluslararası korumadan yararlananlar ve ayrıca 18 yaşın üzerindeki yetişkinler için Yunan ve Avrupa kültürünün unsurları
2. Mesleki ve eğitim profilinin yanı sıra Yunanistan topraklarında ikamet eden yararlanıcıların ve uluslararası koruma başvuru sahiplerinin / başvuru sahiplerinin becerilerinin haritalanması ve kaydedilmesi

3. Kırsal ekonomi ve işlemede uluslararası koruma yararlanıcılarının mevsimlik istihdamı için pilot program
4. Göçmenlerin ve yararlanıcıların yükümlülükleri ve hakları ile aktif entegrasyon programları (eğitim, sağlık, çalışma, barınma, ikamet izinleri vb.) ile ilgili gerçek zamanlı entegre bilgi için elektronik bir portalın tasarımı ve bakımı ve Göç Politikası Bakanlığı ile doğrudan iletişim.

Avrupa Çalışmaları Merkezi'ndeki bir etkinlikte konuşan,⁷ Haziran 2013 tarihinde dönemin Başbakanı Antonis Samaras şunları söylemiştir; "Ve 1,5 milyondan fazla işsiz varken, aynı zamanda sınırlarımızdan akan yasadışı göçmen nehrimiz var- yaklaşık 2 milyon -." demiştir. Göçle ilgili siyasi tartışmada sayılar çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu konudaki kamusal tartışmalara, Yunanistan'ın aşırı sağ partisinin söze ettiği yüksek miktardaki rakamsal noktalar ise olayı daha da detaylandırarak karmaşık hale getirmiştir. Hirisi Avgi, 3.000.000 yabancından bahsederken, LAOS partisinin de hesaplamaları buna benzer şekilde söylenmiştir (Papastergiu & Taku, 2015, s. 7). Yunan siyasi partilerinde bahse geçen bu aşırı sağ (popülist) kanattaki partilerin göçmenlerle ilgili yaptıkları siyasi söylem ve demeçleri oldukça insanlık dışı niteliktedir. Bu davranışlarının özellikle 2020 yılı göçmenlere karşı uygulanan Yunan dış politikasıyla da uyuyor olması bir hayli dikkat çekici noktadır.

Mevcut Yunan Ulusal Stratejisinde, sosyal entegrasyon modeline dayanan ve Yunan toplumunun ve ülkenin toplumsal dinamiklerine, özelliklerine ve özelliklerine uyarlanmış yeni bir entegrasyon modeli önerilmiş ve teşvik edilmiştir. Nihai hedefi, kültürlerarasılığın "fethi" dir. (İpourgeo Metanastefkis Politikis, 2019, s. 8) Özellikle:

- Çeşitliliğe saygı duyan açık bir toplum yaratmayı ve sürdürmeyi hedefler,
- Yerli halk için de geçerli olan koşullara ve kısıtlamalara saygı göstererek, içinde ikamet eden kişilerin hak ve yükümlülüklerini sağlar.
- Farklı topluluklar (etnik, kültürel vb.) arasında demokrasi ve eşitlik açısından etkileşim, işbirliği, diyalog ve yapıcı eleştiriye izin verir ve bunları geliştirir. (İpourgeo Metanastefkis Politikis, 2019, s. 8)

SONUÇ

Bu çalışmada sağlanmak istenen katkı göçün güvenlik inşasında Ege Denizi üzerinden 2015 mülteci kriziyle birlikte gelen göçmen akışının Yunanistan'ın ulusal göç ve entegrasyon politikalarında araçsallaştırılmasıdır. Bu noktada göç terimi, güvenlik tehdidi söylemleriyle ve Meriç bölgesinde kara sınırına inşa edilen çit ile meşrulaştırılmak istenmiştir. Makalede göç yönetişimi açısından Yunanistan'ın güvenikleştirmeye çalıştığı ulusal göç ve ulusal entegrasyon politikalarının anlaşılmasına olanak sağlamıştır. Göç ve insan hareketi, sınırlardaki politikalar ve hükümetler yoluyla güvenlik tehditleriyle ilişkilendirilmiştir.

Bu çalışmada görülmektedir ki Yunanistan'da 1927'den itibaren iktidara gelen hiçbir hükümet uluslararası göç konusuna öncelik vermemiş, bir göç ve entegrasyon politikaları oluşturamamıştır. Sonucunda rakamsal olarak Türkiye'ye gelen göçmen nüfusun onda biri kadarı Yunanistan'ı transit ülke olarak kullanmak isterken bölgede büyük bir sorun haline gelmiş Yunan ekonomik krizinin daha da derinleşmesine neden olmuştur. Bu süreçte güvenlik zafiyetleri derinlemesine incelenmiş ve Avrupa'nın Deniz Güvenliğinde sorunun sınır sorunu olmadığı strateji eksikliği olduğu kanaatine varılmıştır. Göçün güvenikleştirilmesi ise siyasette Yunan aşırı sağın hızla yükselişe geçmesine neden olmuştur.

Yunanistan'ın 2012'de Meriç kara sınır bölgesine çit inşa etmesi ise ulusal düzeyde göçün güvenikleştirilmesiyle bağlantılıdır. Göç, Yunanistan'da ulusal göç politikaları ve özellikle son on yılda Kuzey Afrika, Orta Doğu ve Güney Asya ülkelerinden Ege Denizi üzerinden artan göçmen akışıyla göçmenlerin bir güvenlik sorunu olarak çerçevelendirilmesi ilişkisiyle güvenikleştirilmiştir. Göç politikası ve sınır kontrolünde entegrasyon ve işbirlikleri kapsamında Yunanistan'da AB düzeyindeki mevzuatlar ulusal göç ve entegre politikalarında birleştirilmiştir. Ayrıca çitin inşa edilmesi güvenikleştirilmenin meşrulaştırılmasını sağlamak amacı da taşıdığı bilinmektedir.

Sonuç olarak, 2016 yılı sonrası oluşturulan göç ve göçmenlik kavramları üzerine çalışmalar, politikalar ve siyasi kararlar bunlara ek olarak güvenikleştirme söz edimleri, Yunan kamuoyunun dikkatini çekmiş, siyasi aktörler tarafından göç güvenlik meselesi haline getirilmiştir. Bu güvenlik meselesi Yunan halkında korkulara neden olmuştur. Yerel toplulukların ifade ettiği ilk korku, turizmin azalması olarak ifade edilmiştir. Göç akışının beraberinde getirmiş olduğu güvensizlik ortamı Yunanistan'ın

ulusal göç ve ulusal entegrasyon politikalarında değişimlere uğramıştır. Toplumsal, ekonomik, siyasi ve davranışsal olarak göç güvenliğinin en temel unsuru olarak algı yaratılmıştır.

Bu dönemde, Yunanistan'ın değişen güvenlik algılamalarında kamuoyunun rolü ve etkisi daha da yükselmiştir. İç (ülkeyi terk eden beyin göçü) ve dış (gelen göçmen) artan göç olaylarına bağlı olarak, Yunanistan'ın güvenlik söylemi halk nezdinde ve de basın organlarını da içerecek şekilde oluşturulmuştur. Geline nokta resmi Yunan ulusal stratejileri de artık sadece 'Güvenlikleştirme' ve 'Avrupalılaştırma' politikaları ile ilgili meselelere geniş ekonomik ve iç politika konularını da içerecek şekilde Yunan hükümetleri tarafından oluşturulmaktadır. Bu ortamda, ülkenin göç ve güvenlik savunmaları sağlanmasına ek olarak, "ortak Avrupa sınır savunması ve kriz (çatışma) yönetimi, geniş göçmen nüfusunun denetim dışı hareketleri ve terörizm, organize suçlar gibi asimetrik tehditlerle mücadele edilmesi ile sosyo-ekonomik farklılıkların aşılması" gibi konular Yunanistan'ın covid-19 salgınıyla beraber bu dönemin güvenlik kavramlarının içeriğine dâhil olmaya başlamıştır.

Bir diğer taraftan, Yunanistan son yıllarda oluşturmuş olduğu Ulusal Entegrasyon modelinin eksik kaldığı da akademik ve siyasi mecralarda tartışma konusu olmaktadır. Yunan hükümetinin sığınma ve göçün sosyal inşası tarafından güvenlik sorunları olarak vurgulanan göç akışlarına karşı bir kavramın güvenlik yaklaşımında kitlesel bir eyleme ve acil önlem alınan harekete dönüştürüldüğü gösterilmiştir.

Son olarak, bu çalışma Yunanistan'ın göç meselesini toplumsal güvenlik perspektifinden güvenlikleştirme kuramında göstermeye çalışmıştır. Yunan toplumunun geleneksel olarak ulusal göç ve ulusal entegrasyon politikalarına karşı olduğu, özellikle 1990'ların başında çok sayıda göçmenin gelişyle Yunanistan'da bu politikalara hızla cevap verilse de güvenlik meselesi olarak her daim görüldüğü ifade edilmiştir. Güvenlikleştirilmenin devlet ve toplum nezdinde Yunanistan'da taraf bulduğu söylenebilir. Yunanlılar göçün ve göçmenlerin getirmiş olduğu toplumsal algıyı kendi kişisel güvenliklerine tehdit olarak gördükleri yorumlanmaktadır. Yunan ulusal göç meselesinin değişen güvenlik temelli sınır ve Avrupalılaştırma politikaları Yunan siyasi seçkinleri ve kamuoyu tarafından artan güvenlikleştirme yönünde açıkta hareket etmektedir. Yunanistan'da göç büyük ölçüde değişmeye devam ederken, ekonomik kriz, artan işsizlik ve kişisel ekonomik zorluklar ve ayrıca artan suç oranlarında

göçmenlere karşı söz edimleri ve bakış açılarıyla Yunanistan'da göçün güvenlikleştirildiğini göstermektedir.

KAYNAKÇA

- Açıkmeşe, S. A. (2011). Algı mı Söylem mi? Kopenhag Okulu ve Yeni-Klasik Gerçekçilikte Güvenlik Tehditleri. *Uluslararası İlişkiler*, 8(3), s. 43-73.
- Aleksandris, A. (2020, 01 28). *İ İpoxreotiki Antallagi Plithismon*. <https://www.kathimerini.gr>:
<https://www.kathimerini.gr/society/1061945/i-yepochreotiki-antallagi-plithysmon/> adresinden alındı
- Avrupa Konseyi, P. (2016, Mart 18). *AB-Türkiye Deklarasyonu, 18 Mart 2016*. Avrupa Konseyi Avrupa Birliği Konseyi: <https://www.consilium.europa.eu/el/press/press-releases/2016/03/18/eu-turkey-statement/> adresinden alındı
- Bagavos, C., & Papadopoulou, D. (2002). *Metanasteftikes Taseis kai Evropaiki Metanasteftiki Politiki*. Atina: INE/GSEE.
- Balzacq , T., Léonard, S., & Ruzicka, J. (2016). ‘Securitization’ revisited: theory and cases. *International Relations*, 30(4), s. 494-531.
- Balzacq, T. (2005). The Three Faces of Securitization: Political Agency, Audience and Context. *European Journal of International Relations*, 11(2), s. 171-201.
- Bangavos, H., Papadopoulou, D., & Simeonaki, M. (2008). *Metanasteftsi kai Parohi İpiresion se Metanastes stin Ellada*. Atina: Meletes INE.
- Bangavos, H., Papadopulu, D., & Simeonaki, M. (2008). *Metanasteftsi kai Paroxi İpiresion se Metanastes stin Ellada*. Atina: Panteio Üniversitesi.
- Başak, Ü. (2016). Yunanistan’daki Siyasi Partilerin Ege Sorunlarına İlişkin Politikaları (1974-2010). *YUNANİSTAN’DAKİ SİYASİ PARTİLERİN EGE SORUNLARINA İLİŞKİN POLİTİKALARI (1974-2010)*. ANKARA: Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü.
- Bourbeau, P. (2015). Securitization. J. D. Wright içinde, *International Encyclopedia of Social & Behavioral Science* (Cilt 2.bs). Oxford: Elsevier.

- Buzan, B. (1991). New Patterns of Global Security in the Twenty-First Century. *International Affairs*, 67(3), 431-451. doi:<https://doi.org/10.2307/2621945>
- Buzan, B., & Wæver, O. (2003). *Regions and Power: The Structure of International Security*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Buzan, B., Wæver, O., & De Wilde, J. (1998). *Security - A New Framework For Analysis*. Colorado: Lynne Rienner Publishers.
- Castles, S., & Miller, M. J. (2008). *Göçler Çağı Modern Dünyada Uluslararası Göç Hareketleri* . İstanbul: İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları .
- Cerrorulli, M. (2010, Dec 22). Security and Migration: the development of the Eastern Dimension. *European Security*, s. 491-510.
- Çavella, F., Dreliozi, A., & Prezerakos, P. (2020). Avrupa Mülteci Krizi. Reşit olmayan mültecilerin sağlık sorunlarını yönetmenin zorluğu/ Η ευρωπαϊκή προσφυγική κρίση. Η πρόκληση της διαχείρισης των υγειονομικών. *Archives Hellenic Medicine*, 28-41.
- Çelebi, Ö. (2007). Uluslararası Göçler. H. Çakmak içinde, *Uluslararası İlişkiler Giriş, Kavram ve Teoriler* (s. 357-366). Ankara: Platin Yayın.
- Dabilis, A. (2012, 03 23). *Karatzafaris Blasts a "Rat," and LAOS Party Deserters*. <https://greekreporter.com/2012/05/23/karatzafaris-blasts-a-rat-and-laos-party-deserters/> adresinden alındı
- Dedeoğlu, B. (2008). *Uluslararası Güvenlik ve Strateji* . İstanbul: Yeniüzyıl Yayınları.
- Dimitriadi, A. (2016). *Deals without borders: EU's foreign policy on migration*. London: European Council on Foreign Relations.
- Dimitriadi, A. (2022, 04 04). *Migration and Migration Policy in Greece*. [www.bpb.de: https://www.bpb.de/themen/migration-integration/laenderprofile/english-version-country-](https://www.bpb.de/themen/migration-integration/laenderprofile/english-version-country-)

profiles/505134/migration-and-migration-policy-in-greece/
adresinden alındı

Drettakis, M. (2020, 01 16). *Anipostati i Metanastefsi 500.000 stin Diarkeia tis Krisis*. https://www.efsyn.gr:https://www.efsyn.gr/stiles/apopseis/227083_anypostati-i-metanasteysi-500000-sti-diarkeia-tis-krisis adresinden alındı

Dursun- Özkanca, O. (2019). *Turkey-West Relations: The Politics of Intra-alliance Opposition*. Cambridge: Cambridge University Press.

Elliniko Simvoulío gia tous Prosfiges. (2019). *Elliniko Simvoulío Prosfiges stin Lesvo EΣII στη Λέσβο*. Atina: Greek Council for Refugees.

ELSTAT- Hellenic Statistical Authority. (2013). *Population Census 2011: Press Release*. Athens: Hellenic Republic.

Emmers, R. (2013). Securitization. A. Collins içinde, *Contemporary Security Studies* (Cilt 3., s. 131-144). Oxford: Oxford University Press.

Ertürk, Y. (2007). *Adalar (Ege) Denizinde Türk-Yunan Mücadelesi*. İstanbul: IQ Kültür Sanat Yayıncılık.

European Council . (2017, 07 25). *EUNAVFOR MED Operation Sophia: mandate extended until 31 December 2018*. <https://www.consilium.europa.eu:https://www.consilium.europa.eu/el/press/press-releases/2017/07/25/eunavformed-sophia-mandate-extended/> adresinden alındı

FRONTEX. (2010). *Frontex Annual Risk Analysis: European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders of the Member States of the European Union*. European Agency for the Management of Operational Cooperation .

Georgios, M. (2007). *Metanastefiki Poliitiki kai Politiki Entaksi se Evropaiko kai Ethniko Epipedi: To paradigma tis Ollandias kai tis Elladas*. Atina: Ant. N. Sakkoula.

- Gounari, A. (2020). Prosfigiko kai Metanasteftiko Zitima. *Diplomatiko Ergasia*. Selanik: Panepistimio Makedonias.
- Greek Council for Refugees. (2019). *Í Zoungkla tis Lesvou- Engklovismenoi Anthropoi se Kindino*. Atina: Greek Council for Refugees.
- Greek Council for Refugees. (2021, 06). *Overview of the main changes since the previous report update. Greece*. .
<https://asylumineurope.org>:
<https://asylumineurope.org/reports/country/greece/overview-main-changes-previous-report-update/> adresinden alındı
- Grigoriadis, I. N., & Dilek, E. (2018, Ağustos 19). Securitizing Migration in the European Union: Greece and the Evros Fence. *Journal of Balkan and Near Eastern Studies*, s. 170-186.
- Harp Akademileri Komutanlığı. (1995). *Ege Denizi ve Ege Adaları*. İstanbul: Harp Akademileri Basımevi.
- <https://frontex.europa.eu>. (tarih yok). <https://frontex.europa.eu>. who we are?: <https://frontex.europa.eu/about-frontex/who-we-are/origin-tasks/> adresinden alındı
- <https://www.in.gr>. (2020, 09 09). *Fotia sti Moria se Katastasi Ektaktis Anagkis Lesvos Pou Tha Stegastoun Oi 13000 Prosfyges Fovoi gia Epeisodia*. <https://www.in.gr>:
<https://www.in.gr/2020/09/09/greece/fotia-sti-moria-se-katastasi-ektaktis-anagkis-lesvos-pou-tha-stegastoun-oi-13-000-prosfyges-fovoi-gia-epeisodia/> adresinden alındı
- <https://www.statistics.gr/>. (2019). *Elstat- Elliniko Statistiko Programma 2020-2022*. Atina: Elliniki Statistiki Arhi. <https://www.statistics.gr>:
<https://www.statistics.gr/> adresinden alındı
- <https://www.tovima.gr>. (2016, 03 20). *Í Pragmatiki Simfonia tis 18 Martiou 2016 gia to Prosfigiko*. <https://www.tovima.gr>:
<https://www.tovima.gr/2016/03/20/politics/ey-benizelos-i-pragmatiki-symfwnia-tis-18is-martioy-2016-gia-to-prosfygiko/> adresinden alındı

- <https://www.unhcr.org>. (2021). Frontex: Beyond the EU Borders. Warsaw, Warsaw, Poland. <https://www.unhcr.org/534fd9e99.pdf> adresinden alındı
- Huysmans, J. (2006). *The Politics of Insecurity Fear, Migration and Asylum in the EU*. London: Routledge.
- İoannis, S., & Haralambos, Ç. (2020). *İ Ellada kai i Poreia tis Evropaikis Enopois*. Rodos: Panepistimio Aegean .
- İpourgeio Esoterikon tis Elladas. (2019, 07 07). *Ethnikes Ekloges stin Ellada* 2019. <https://ekloges.ypes.gr>: <https://ekloges.ypes.gr/current/v/home/> adresinden alındı
- İpourgeio Metanastefikis Politikis. (2019). *Ethniki Stratigiki gia tin Entaksi*. Atina: İpourgeio Metanastefikis Politikis.
- İpourgeio Metanastefikis Politikis. (2019). *İ Ethniki Stratigiki gia tin Entaksi*. Atina: İpourgeio Metanastefikis Politikis.
- Kakari, A. (2019, 10 11). *Metanastefsi stin Ellada: Mithoi kai Pragmatikotita*. 10 11, 2019 tarihinde www.actionaid.gr: <https://www.actionaid.gr/blog/archive/2019/metanasteusi-stin-ellada-mythoi-kai-pragmatikotita/> adresinden alındı
- Kalantzi, F. (2017). H Asfaleiopoisi tis Metanastefsis stin Ellada. *Doktora Tezi*. Selanik: Panepistimio Makedonias.
- Kalantzi, P. (2017). Asfalopoisi tis Metanasfesis stin Ellada. *Doktora Tezi*.
- Kapsalis, A., & Katsoridas, D. (2004). *Sinopsi Nomiki Kathestotos Paramonis kai Ergasias ton Metanaston Ergazomenon stin Ellada*. Atina: Enimerosi.
- Karabulut, B. (2016). *Uluslararası İlişkiler Kavramlar- Teoriler- Kurumlar*. Ankara: Barış Kitap.
- Karakasidou, A. N. (1997). *Fields of wheat, hills of blood*. Chicago: University of Chicago Press.

- Karañevellu, V. (2017, 07 03). *Meiosi 42,58% ton Episkepton se Nisia tou Aigaiou logo Metanasteftikou- Prosfigikou.*
[https://traveldailynews.gr:](https://traveldailynews.gr)
<https://traveldailynews.gr/news/article/65221> adresinden alındı
- Karidis, V. (1996). *İ Engklimatikotita ton Metanaston stin Ellada.* Atina: Papazisi.
- Karyotis, G. (2012). Securitization of Migration in Greece: Process, Motives and Implications. *International Political Sociology*, s. 390-408.
- Konstantinos, Ç. (2006). *H ελληνoturkική ανταλλαγή πληθυσμών. Οψεις μιας εθνικής σύγκρουσης./ Yunan-Türk Nüfus Mübadelesi. Ulusal Bir Çatışmanın Yönleri.* Atina: Girit/ KEMO.
- Kontogiorgi, E. (2017). *To Prosfigiko Zitima stin Ellada meta to 1922.*
[http://repository.academyofathens.gr:](http://repository.academyofathens.gr)
<http://repository.academyofathens.gr/keine/index.php/gr/content/73>
 adresinden alındı
- Kotzamanis, V. (2021). *Demographic changes and challenges.* Athens: Institute for SME G.S.E.V.E.E. (in Greek). 09 20, 2021 tarihinde
<https://imegsevee.gr/wp-content/uploads/2021/03/kotzamanis-5.pdf>
 adresinden alındı
- Kountouri, F. (2009). O Oikonomikos Metanastis stin Politiki Atzenta: İ Dimosia Sigkrotisi toy Metanasteftiku Zitimatos stin Metapolitefsi. *Epitheorisi Koinonikon Erevnon*, 128, s. 39-76.
- Kuschminder, K., & Waidler, J. (2019, April 23). At Europe's frontline: factors determining migrants decision making for onwards migration from Greece and Turkey. *Migration and Development*, s. 188-208.
- Lakasas, A. (2015, 05 11). *Statheri i Metanastefsi Foititon.*
[https://www.kathimerini.gr:](https://www.kathimerini.gr)
<https://www.kathimerini.gr/society/963668/statheri-i-metanasteysi-foititon/> adresinden alındı

- Leonard, S. (2010). EU border security and migration into the European Union: FRONTEX and securitisation through practices. *European Security*, 231-254.
- Loescher, G. (1993). *Beyond Charity: International Cooperation and the Global Refugee Crisis*. Oxford: Oxford University Press .
- Miniotakis, D. N. (2020). Í Simasia tis Stratiotikis kai Amintikis Diplomatias tis Elladas stin Notio-anatoliki Mesogeio. Polimeres kai Dimeres Epipedo. *Diplomatiki Ergasia*. ATİNA: Panepistimio Makedonias.
- Nea Dimokratia. (2021, 12 10). *Omilia tou Prothupourgou kai Proedrou tis Neas Dimokratias Kiriakou Miçotakis stin Sinedriasi tis Politikis Epitropis tou Kommatos*. <https://nd.gr>: <https://nd.gr/omilia-toy-prothypoyrgoy-kai-proedroy-tis-neas-dimokratias-kyriakoy-mitsotaki-sti-synedriasi-tis-1> adresinden alındı
- Papastergiou, V., & Takoy, E. (2015). *Í Metanastefsi Stin Ellada Enteka Mithoi kai Perissoteres Alithies*. Atina: İdrima Roza Louksembourg.
- Papastergiu, V., & Taku, E. (2015). *H Μεταναστεύση στην Ελλάδα/Yunanistan'da Göçmenlik*. ATİNA: Roza LUKSEMBURG VAKFI YUNANİSTAN EKİ.
- Papastergiyu, V., & Taku, E. (2015). *Yunanistan'da Göç / H METANASTEYΣH ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ*. Atina: Roza Lüksemburg Vakfi Yunanistan.
- Pentzopoulos, D. (1962). The Balkan Exchange of Minorities and its Impact on Greece. *Hurst & Company*, 51–110.
- Rumeliotis, Y. (2020 , Ocak). *To Metanasteftiko Zitima sta Nisia tou Voreioanatolikou Aigaiou (Lesvos, Xios, Samos) apo to 2015 eos Simera*. Korinthos: Panepistimoi Peloponnisou.
- Teitelbaum, M. S. (1984). Migrants, Refugees and Foreign Policy. *International Organization*, 38(3), 429-450. doi:<https://doi.org/10.1017/S0020818300026801>

- Triandafyllidou, A. (2009). *Migration and Migration Policy in Greece. Critical Review and Policy Recommendations*. Athens: Hellenic Foundation for European and Foreign Policy (ELIAMEP).
- Triandafyllidou, A. (2013). *Migration in Greece: People, Policies and Practices*. Athens: Hellenic Foundation for European and Foreign Policy (ELIAMEP).
- Triandafyllidou, A. (2014, 01 15). Greek Migration Policy in the 2010s: Europeanization Tensions at a Time of Crisis. *Journal of European Integration*, s. 409-425.
- Triandafyllidou, A., & Ambrosini, M. (2011). Irregular Immigration Control in Italy and Greece: Strong Fencing and Weak Gate-keeping Serving the Labour Market . *European Journal of Migration and Law*, s. 251-273.
- Tsaousis, D. (1996). *İ Kinonia tou Antropou* (Cilt 18). Atina: Gutenberg.
- Turan, S., & K rođlu  zkural, N. (2015). Değişen Güvenlik Anlayışı ve Kopenhag Okulu . S. Turan, & N. K rođlu  zkural içinde, *Uluslararası İlişkilerde Teoriden Pratiđe G ncel Yaklaşımlar* (s. 188). Bursa: Dora Basım.
- T ys zođlu, G. (2015). Toplumsal G venlikleŐtirme Yaklaşımının Siyasal Statü Tartışmalarına Etkisi: Kırım  rneđi. S. Turan, & N.  . Köroğlu içinde, *Uluslararası İlişkilerde Teoriden Pratiđe Güncel Yaklaşımlar* (s. 189-233). Bursa: Dora Yayınları.
- Waever, O., Buzan, B., Kelstrup, M., & Lemaitre, P. (1993). *Identity, Migration and the New Security Agenda in Europe*. London: Palgrave Macmillan .
- www.astynomia.gr. (2019). *To Fainomeno tis Metanastefsıs*.
www.astynomia.gr:
http://www.astynomia.gr/index.php?option=ozo_content&perform=view&id=1852 adresinden alındı
- www.iefimerida.gr. (2020, 09 09). *Fotia sti Moria Stahtes KYT- 13000 Metanastes sto Dromo*. 09 09, 2020 tarihinde Moria'da Yangın:

iefimerida.gr - <https://www.iefimerida.gr/ellada/fotia-sti-moria-stahtes-kyt-13000-metanastes-sto-dromo> adresinden alındı

www.statistics.gr. (2016). *Deltio Típou: Fisiki Kinisi Plithismou Etous 2015*. Atina: Elliniki Statistiki Arhi. <https://www.statistics.gr/documents/20181/3bb31fdb-b28f-4190-be79-daf5c87c54ad> adresinden alındı

www.statistics.gr (2019). *Elstat: Elliniko Statistiko Programma 2020-2022*. Atina: Elliniki Statistiki Arhi. <https://www.statistics.gr/documents/20181/3bb31fdb-b28f-4190-be79-daf5c87c54ad> adresinden alındı

www.sueddeutsche.de, d. (2020, 09 10). *Griechische Regierung: Migranten haben Feuer in Moria gelegt*. 09 10, 2020 tarihinde [www.sueddeutsche.de: https://www.sueddeutsche.de/politik/moria-feuer-brandstiftung-1.5027699](https://www.sueddeutsche.de/politik/moria-feuer-brandstiftung-1.5027699) adresinden alındı

Zardas, A. A. (2015). *Í Elliniki Oikonomiki Krisi kai Mnimonio*. Volos: Panepistimio Thessalias.

EXTENDED SUMMARY

Securizing Immigration in The Aegean Sea After the 2015 Refugee Crisis: Greece's National Migration and National Integrated Policies

Introduction

The connection between the evolution of security and migration has been extensively discussed in the literature. In addition, the links between security and migration have been discussed in studies in order to provide a basis for comparison by investigating the reasoning behind them and using 'securitization' in the theoretical structure. In the theoretical and analytical framework of security, it is revealed that concepts such as migration are presented as an existential threat that requires urgent action and presented to the masses.

In this study, while the situation of migration flow within the framework of the Aegean Sea is discussed from the perspective of the Copenhagen School's securitization approach, the importance and location of the Aegean Islands, especially the island of Lesbos, in the migration situation, and the "Moria and Kara Tepe" refugee camps in Greece are also discussed. On the other hand, statements and important issues from the Moria Migrant Report of Greek Non-Governmental Organizations obtained in the study were also included and analyzed. In connection with the securitization process, the Copenhagen School Securitization approach has been mentioned in the theoretical framework.

In the light of this information, the hypothesis of the study is that after the refugee crisis in Greece, which started in 2015, the concept of migration has been securitized and Greece's national migration and national integration policies have changed. In the concept of securitization, the phenomenon of migration has been handled and accordingly, the new national integration model, migration policy and institutionalization have changed. As a result, in the basic principles of the New Democracy party, which came to the government in Greece in 2019, they see immigration as a security crisis and see this crisis as a European problem, new legal and political changes are sought by using a migration issue in the Aegean as a tool with the approach of securitization with speech acts.

Conceptual Framework

The phenomenon of migration is multidimensional and multilevel. Its complexity stems from the fact that it is a phenomenon unique to human evolution, society, economy, politics and culture (Bangavos, Papadopoulou, & Simeonaki, 2008, p. 16).

As a result of the document analysis obtained by scanning the Greek sources, the concepts of immigration, immigration and refugee are expressed as follows;

“Migration” is defined as a change of permanent or temporary residence of a person or a social group. Migration, as a constant flow of people into a region, is one of the three basic demographic processes. It is the process that involves the mechanical (or artificial) regeneration and degradation of a population, as opposed to the other two processes (fertility and mortality) involved in the natural renewal and degradation of a population. Migration is divided into Legal and Illegal Immigration according to the status of entry and stay in the host country (Tsaousis, 1996, p. 238).

In the first part of the study, firstly, a conceptual and theoretical framework will be created in order to add meaning and integrity to the subject. In this section, the definition of the concepts related to security, immigration and immigration will be expressed by making use of Greek sources. Afterwards, the Copenhagen School securitization approach will be discussed in the theoretical framework. Copenhagen school security in securitization of migration will be discussed in the sub-title. In addition, in the continuation of the section, the Migration and Refugee Case in Greece will be evaluated in the context of the Securitization Approach. In the light of this basic concept and theoretical framework, in the second part of the article, Greece’s National Migration Policy will be discussed. In the section, the Aegean Sea, Lesbos Island, Moria Immigrant Camp will be examined with subtitles. In the third part, Greece’s National Integration Policy will be evaluated.

Greece for its securitization work, development and partial manifestations is examined in the article as a case study. In the general context of the topicality of migration and multiculturalism as issues at the center of worldwide political and social attention, the tragic events in the

Aegean Sea, Greece, and the aggressive immigration policies of the Greek government put the issue in an interesting position.

Aegean Sea and Greece's National Migration Policy

Until the 1990s, Greece's immigration policy was regulated by a law of 1929 (4310/1929), which, as described in Greek historiography, aimed to regulate the refugee flow after the Asia Minor disaster (Turkish War of Independence) and as a result did not meet modern needs (Rumeliotis, 2020 , p. .8)). According to Greek academic Anna Triandafyllidou, she argues that Greek immigration policy in the 1990s was driven by the lack of experience in migration management, regional and foreign policy concerns, and political instability in the Balkans at this point (Triandafyllidou, 2009, p. 78). It is stated that as the situation in the Balkans stabilizes and the political elites realize that immigration is permanent, the factors and concerns driving Greek immigration policy have changed.

The Aegean Sea is a semi-enclosed sea. In the United Nations Third Convention on the Law of the Sea, a semi-enclosed sea is defined as a gulf, basin or sea consisting entirely or partially of the territorial seas and exclusive economic zone of two or more states, surrounded by two or more states and connected by a narrow outlet to another sea or ocean has been defined.

The Aegean Sea has a special importance for strategic and security for many countries, including the two riparian countries of the Aegean, Turkey and Greece. In terms of security, the Aegean islands, which have a blocking effect in terms of transportation and use of important ports such as Istanbul and Izmir, are spread over the sea in pieces. In the name of the control of maritime traffic, it should be said that the territorial waters of the Aegean constitute the most important topic of the Turkish-Greek problems. This security issue has gained importance in the Eastern Mediterranean by descending from the Aegean. The most important pillar of Turkey's connection to the open seas is again the Aegean Sea.

Greece's New National Integration Strategy

Components such as globalization and the international migration flow and the compulsory adoption of European migration policies are analyzed as factors that necessitate the adoption of a migration policy in Greece (Kalantzi F. , 2017, p. 119). The analysis of Greece's immigrant

integration policy together with the European immigrant integration policy, the interaction of the two, at the same time the Europeanization of Greek immigration policy, it is seen that Greece went to a new national integration policy with reference to security.

The main focus of integration in Greece to date has been on border guards, the legalization of illegal immigrants and the issuance of residence permits, and the management of migration flows. The integration process has been left to the individual efforts of migrants and a small number of refugees, through the support networks of their already entrenched citizens. The integration of the first streams was facilitated later by the direct access of the emerging Greek economy to the labor market.

In the current Greek National Strategy, a new integration model based on the social integration model and adapted to the social dynamics, characteristics and characteristics of the Greek society and country has been proposed and promoted. Its ultimate goal is the "conquest" of interculturalism (Ipourgeio Metanastefitikis Politikis, 2019, p. 8). In particular:

- Aims to create and maintain an open society that respects diversity,
- Ensures the rights and obligations of its residents, while respecting the conditions and restrictions that apply to indigenous peoples,
- It allows and develops interaction, cooperation, dialogue and constructive criticism between different communities (ethnic, cultural, etc.) in terms of democracy and equality (Ipourgeio Metanastefitikis Politikis, 2019, p. 8).

Conclusion

The contribution to be made in this study is the instrumentalization of the migrant flow that came with the 2015 refugee crisis through the Aegean Sea in the national migration and integration policies of Greece in the security construction of migration. At this point, the term migration has been tried to be legitimized by the discourses of security threats and the fence built on the land border in the Meriç region. In terms of migration governance, the article provides an opportunity to understand the national migration and national integration policies that Greece is trying to securitize. Migration and human movement have been associated with threats to security through policies and governments at borders.

In this study, it is seen that no government that came to power in Greece since 1927 has given priority to the issue of international migration and has not been able to create an immigration and integration policy. As a result, while one-tenth of the immigrant population who came to Turkey in numbers wanted to use Greece as a transit country, the Greek economic crisis, which became a major problem in the region, deepened even more. In this process, security vulnerabilities were examined in depth and it was concluded that the problem in Europe's Maritime Security was not a border problem, but a lack of strategy. The securitization of immigration, on the other hand, led to the rapid rise of the Greek far right in politics.

Finally, this study has tried to show the Greek immigration issue in securitization theory from a social security perspective. It has been stated that the Greek society has traditionally been opposed to national immigration and national integration policies, and although these policies were quickly responded to in Greece, especially with the arrival of large numbers of immigrants in the early 1990s, they were always seen as a security issue. It can be said that securitization has found a side in Greece in the eyes of the state and society. It is interpreted that the Greeks see the social perception brought by immigration and immigrants as a threat to their personal security. The changing security-based border and Europeanization policies of the Greek national migration issue are moving in the open towards increasing securitization by the Greek political elite and public opinion. While immigration in Greece continues to change drastically, the economic crisis, rising unemployment and personal economic difficulties, as well as rising crime rates show that immigration in Greece has been securitized by speech acts and perspectives against immigrants.